

Levon

หุบเขาคร่ำวิญญาน

2

生死谷

เจิ้งฟง

鄭丰

เขียน

ลาเต้สีพาสเทล

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“พี่น้องที่รู้หนังสือในหุบเขานี้ คิดไปคิดมาก็มีเพียงเราสองคน
โชคดีที่เราอ่านหนังสือออก จึงฝึกฝนวิชาทำลังภายในทั้ง ‘ศิระชะคงกระพัน’ และ
‘แขนเลื้อยคงกระพัน’ ได้”

– เฝยร้วหลั่น

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เด็กน้อยทั้งสาม...เผยรั้วหลั่น, เสี้ยวหูกจื้อ และเทียนซาชิง...ผ่านบททดสอบอันแสนโหดเหี้ยมมามากมาย จนบางครั้งถึงขั้นเรียกได้ว่าเป็นความวิปลาสน์ หากแต่เพราะมีกันและกัน พวกเขาจึงยังประคับประคองทั้งร่างกายและจิตใจตัวเองไว้ได้ ไม่ถึงกับแตกสลายไปทั้งหมด แต่ ‘ด้านที่สอง’ ยังมีระยะเวลาอีกยาวนาน ไม่อาจรู้ได้ว่าพวกเขาจะเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงใด

ท่ามกลางโลกที่โหดร้ายของหุบเขา และการจัดการของผู้ใหญ่ที่กลอกกลิ้งปลิ้นปล้อน แต่พวกเขาทั้งสามกลับยังมีความบริสุทธิ์ของวัยเยาว์แตกต่างจากพี่น้องคนอื่นๆ ทำให้เรารับรู้ได้ถึงความหวัง และอยากรู้ต่อไปอย่างมากว่า ‘ด้านที่สอง’ จะจบลงในรูปแบบไหน ‘ด้านที่สาม’ คืออะไร การจะรู้ได้มีเพียงขอให้ทุกท่านมาติดตามอ่านไปด้วยกัน

Levon

บทที่ 30

ฝ่ามือवाद

เผยรั้วหลั่นพาเหียนซาซัง และเสี่ยวหูจื่อกลับไปหน้าผา ได้ยินเสียงฝีเท้าเบาบางอยู่ข้างหลัง จึงสงสัยว่ามีใครบางคนแอบสะกดรอยตาม นางตัดสินใจออกจากถ้ำไปตรวจสอบด้วยตัวเอง วกกลับไปตามเส้นทางเดิม แอบออกไปด้วยวิชาตัวเบา หลังจากเดินไปได้สองสามจั้ง นางก็หลบอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้ แล้วสังเกตเงียบๆ ทั้งสี่ทิศเงียบสงัด ปราศจากเสียงใดๆ

นางคิดในใจว่า ‘บางที่ข้าอาจจะสงสัยมากเกินไป พวกพี่น้องไม่เคยกล้าเข้ามาในป่า แม้อยากจะไล่ล่าพวกเรา ก็น่าจะไม่กล้าเข้ามาถึงในป่าลึก’ ขณะคิดจะกลับไปถ้ำ หันได้นั้นก็เหลือบเห็นแสงวิบวับสีเงินเล็กน้อยอยู่ท่ามกลางพงไม้ไกลออกไปหลายจั้ง

นางยืนนิ่งไม่ขยับทันที หัวใจกระตุก ‘มีคนตามมาจริงๆ!’

นางไม่กระโดดกระตาค ยังคงซุ่มรออยู่ต่อไป หลังจากรอมานาน ไม่มีความเคลื่อนไหวอื่นใดในพงหญ้า นางคิดในใจว่า ‘บางที่ข้าอาจตาฝ้าตาไปสินะ’ นางหันมาซ้ำๆ ตั้งใจจะค่อยๆ ย่องกลับไปหน้าผา

นึกไม่ถึงว่าทันทีที่นางขยับ ก็ได้ยินเสียงลมแรง นางไม่ทราบว่ศัตรูพุ่งมาจากด้านไหน ในยามวิฤตจึงทำได้เพียงก้มหลบไปกับพื้น แต่รู้สึกเจ็บที่ไหล่ นางถูกมีดบินเล่มหนึ่งแทงเข้าแล้ว

นางก่นด่าด้วยเสียงเบาๆ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงมีดบินซัดเจ็น จึงใช้วิชาตัวเบากระโดดออกมาจากพงหญ้าในฉับพลัน รีบวิ่งไปยังจุดที่เห็นมีดบิน แล้วซัดฝ่ามือออกไป ลมแรงพัดผ่านกิ่งไม้ดังซ่าๆ คนที่ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้

ไม่อาจต้านทานแรงฝ่ามืออันดุเดือดของนางได้ จึงต้องกระโดดหนีออกมา

เผยร่ำพลันเหลือบมอง เห็นว่าคู่ต่อสู้รูปร่างเล็กเตี้ยและหน้าตาอัปลักษณ์ เป็นเทียนอึ้งซิ่งซึ่งครั้งหนึ่งเคยอยู่ค่ายเต๋าดำกับนางมาก่อน! เทียนอึ้งซิ่งคืบมิดบินแววาวอยู่ระหว่างนิ้วมือ ค่ำรามต่ำ แล้วซัดมิดบินพุ่งเข้าหานางชุดหนึ่ง

ไหล่ของเผยร่ำพลันโดนมิดเข้าแล้ว ในเวลานี้ทำได้แค่ถอยไปกับพื้น ได้ยินเสียงตึกๆ กันฉับพลันสามเสียง มิดบินสามเล่มปักลงไปในดินข้างๆ ตัว ทว่ามีเล่มหนึ่งปาดเข้าที่ใบหูของนาง เลือดสดๆ สาดกระเซ็น

เผยร่ำพลันลุกคิดขึ้นมาได้ทันที กริธร้องโหยหวน กุมท้องแล้วกลิ้งหลุนๆ ไปกับพื้น สร้างท่าท้าวามิดบินเสียบเข้าที่ท้องของตัวเอง นางทำเช่นนั้นเสี่ยงอันตรายมาก ทำให้ตัวเองตกเป็นเป้าหมายของคู่ต่อสู้อย่างชัดเจน แต่นางรู้จักนิสัยของเทียนอึ้งซิ่งดี เพราะรู้ว่าคู่ต่อสู้เกลียดนางเข้ากระดูกดำ หากมองเพียงผิวเผินชั่วขณะ พอเห็นนางบาดเจ็บ จะต้องดีใจลึงโลดเป็นแน่ และถือเป็นโอกาสงามที่นางจะได้ไถ่กลับทำร้ายศัตรู

เป็นจริงตามที่คาดไว้ เทียนอึ้งซิ่งเห็นเทียนเวชิงล้มลงบนพื้น กริธร้องไม่ขาดปาก จึงดีใจหัวเราะลั่น “เทียนเวชิง ไม่คิดว่าเจ้าจะมีวันนี้เช่นกัน!” แล้วรีบชิงเดินเข้าไปหาเผยร่ำพลันอย่างรวดเร็ว แสยะยิ้มเยาะว่า “ดูสิหน้าเจ้าจะไม่ไหวแล้ว ฮืม เจ้าต้องคาดไม่ถึงถึงแน่ว่าจะตายด้วยน้ำมือของข้า!” ใช้มือขวายกมิดบินขึ้น แล้วแทงเข้าไปที่ลำคอของเทียนเวชิง

เผยร่ำพลันเห็นว่านางถูกหลอกตามแผน รู้ว่าเป็นโอกาสที่พลาดไม่ได้ จึงกระโดดขึ้นทันที ซัดเข็มเอ๋อเหมยออกไป แสงสีเงินกะพริบวาว เกิดเสียงดังต๊ับ มือขวาของเทียนอึ้งซิ่งตกลงกับพื้น มิดบินยังไม่ทันหลุดออกจากมือก็หล่นลงบนพื้นพร้อมกับมือของนาง เลือดแดงฉานจากข้อมือที่ขาดพุ่งเข้าใส่ตัวของเผยร่ำพลัน

เผยร่ำพลันรู้ว่าตนตกอยู่ในความเป็นความตายจึงต้องป้องกันไม่ให้อีกฝ่ายซัดมิดบินออกมาได้ ดังนั้นจึงโจมตีข้อมือของเทียนอึ้งซิ่งโดยตรง แต่เมื่อเห็นว่าตัวเองดัดมือของเทียนอึ้งซิ่งขาดไปจริง ๆ ก็อดตื่นตระหนกตกใจไม่ได้ สีหน้าซีดเผือด ถอยกลับไปสองสามก้าวตึกๆ กัน

ใบหน้าของเทียนอึ้งซิงเต็มไปด้วยความเหลือเชื่อ หน้าขาวซีดเปลี่ยนเป็นชุนเคื่องในทันใด มือซ้ายกำข้อมือขวาที่ขาตไว้แน่น กัดฟันกรอดแล้วพูดว่า “เทียนเวยซิง เจ้า...เจ้า...ข้าจะสาปแช่งเจ้าไปตลอด!”

เผยร่วหลันตึงเข็มเอ๋อเหมยกลับ ยืนอยู่ตรงหน้า กัดริมฝีปาก หน้าอกระเพื่อมเป็นลูกคลื่นไม่หยุด นางไม่เคยคิดเลยว่าตัวเองจะเลวทรามได้เช่นนี้ แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกถึงความสุขที่ไม่อาจบรรยายได้ “ใครคิดจะทำร้ายชีวิตข้า ข้าจะไม่มันให้ภัยเด็ดขาด!”

เมื่อเสี่ยวหูจื่อกับเทียนซาซิงวิ่งเข้ามาใกล้กัน ก็เห็นเด็กหญิงทั้งสองยืนประจันหน้ากัน เผยร่วหลันถูกอาวุธลับที่ไหลซ้าย มีเลือดเต็มตัว ส่วนเทียนอึ้งซิงถูกตัดข้อมือขวาขาด เลือดแดงฉานสาดกระเซ็น ทั้งเสี่ยวหูจื่อและเทียนซาซิงยืนมองอย่างงงวยงอยู่กับที่ ไม่กล้าก้าวไปข้างหน้าชั่วขณะ

เสี่ยวหูจื่อเอ่ยถามด้วยความตกใจว่า “เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม?”

เผยร่วหลันหน้าซีด พยักหน้าหงิกหงัก ดวงตาทั้งคู่จ้องมองเทียนอึ้งซิง แล้วพูดอย่างเยือกเย็นว่า “กลับไปบอกเทียนคงซิงว่า ทั้งเทียนเวยซิง เทียนซาซิง และเทียนเหมิงซิง เราสามคนสบายดี ถ้าเขากล้ามายั่วแหย่เราก็อยาโทษว่าพวกเราไม่เกรงใจ!”

เทียนอึ้งซิงก้มหน้ามองมือที่ตกลงสู่พื้นของตัวเอง ดูเหมือนลังเลว่าจะก้มลงไปหยิบมันขึ้นมาได้ไหม

ในเวลานี้เทียนซาซิงพุ่งไปข้างหน้าทันที ยืนกริซอกมา ตั้งใจจะตรงเข้าแทงคอของเทียนอึ้งซิงให้เจาะผ่านลำคอพอดี

เผยร่วหลันได้สติอยู่ก่อนแล้ว จึงควงเข็มเอ๋อเหมยเข้าปัดกริซของเทียนซาซิงแล้วตะโกนว่า “หยุดเดี๋ยวนี้!”

เทียนซาซิงเอ่ยว่า “ปล่อยไม่ได้!”

เทียนอึ้งซิงรู้ว่าเทียนซาซิงตั้งใจจะฆ่าตัวเองปิดปาก จึงถอยหลังไปสองสามก้าว สีหน้าซีดเผือด

เผยร่วหลันมองเทียนซาซิงตาขวางปราดหนึ่งแล้วพูดด้วยน้ำเสียงดุดันว่า “ไม่ต้องฆ่านาง!”

เทียนซาซิงมองไปยังมือของเทียนอึ้งซิงที่ตกอยู่บนพื้นแล้วพูดอย่าง

เย็นชา “ตัดมือ ต้องฆ่า!”

เผยร้วหลันสะดุ้งในใจ รู้ว่าเทียนซาซิงพูดถูกต้อง เทียนอึ้งซิงมีวิชาอาวุธลับที่ซ่อนอยู่บนมือทั้งสอง การตัดมือขวาก็เท่ากับกำจัดวรยุทธ์ของนาง และก็เท่ากับฆ่านางด้วย เผยร้วหลันผืนสงบใจลง หลีกเลียงไม่ตอบแล้ว พูดว่า “นางตั้งใจจะเอาชีวิตข้า ข้าถึงตัดมือของนางเพื่อป้องกันตัวเอง ข้าพูดแล้ว ไม่จำเป็นต้องฆ่านาง” แล้วกล่าวกับเทียนอึ้งซิงว่า “เจ้าไปเถอะ!”

เทียนอึ้งซิงไม่รอให้เผยร้วหลันเปลี่ยนใจ หมุนตัววิ่งประหนึ่งบินออกไปทันที แล้วหายเข้าไปในป่า ท้ายที่สุดมือที่ขาดตกอยู่กับพื้นก็ไม่ได้หยิบขึ้นมาเลย

เทียนซาซิงดูโกรธมาก จ้องเขม็งไปยังเผยร้วหลันโดยตรงแล้วถามว่า “เทียนคงซิง...ส่งคนมา เพราะเหตุใด”

เผยร้วหลันย่อมรู้ถึงอันตราย นางพิจารณาถึงผลร้ายที่ตามมาในตอนที่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือหูลือ ในใจก็เตรียมพร้อมอยู่แล้ว นางสูดลมหายใจแล้วพูดอย่างใจเย็นว่า “เราต้องหาที่ซ่อนใหม่”

เทียนซาซิงพูดเสียงโกรธเกรี้ยวว่า “หุบเขาเล็กนิดเดียว จะไปไหน”

เผยร้วหลันมองไปทางหูลือแล้วพูดว่า “เจ้าซ่อนที่ไหนมาก่อน”

หูลือพึมพำว่า “ในถ้ำด้านหลังน้ำตก”

เผยร้วหลันเอ่ยถามว่า “เจ้าพาพวกเราไปได้ไหม”

หูลือพุกพักหน้าตอบว่า “แต่ที่นั่นไม่ใช่ที่ซ่อนดีเช่นนี้ ถ้าไม่ใช่ใหญ่สามคนซ่อนอยู่ในนั้น เกรงว่าจะแออัดเกินไป”

เผยร้วหลันกล่าวว่า “ไม่เป็นไร เราไปดูก่อนแล้วค่อยว่ากัน เทียนอึ้งซิงยังไม่พาคนมาที่นี่เร็วนัก เรารีบกลับไปถ้ำ แล้วนำอาหารที่เหลือไปด้วย”

ในตอนนี้หูลือและเทียนซาซิงปีนกลับไปที่ถ้ำ แล้วขนอาหารสามกระสอบที่เหลือออกมา เผยร้วหลันถือโอกาสเด็ดต้นหญ้ามาพันบาดแผลที่หัวไหล่ นางหยิบอาหารหนึ่งกระสอบมาสะพายไว้บนบ่าข้างที่ไม่บาดเจ็บ แล้วพูดว่า “ไปกันเถอะ!”

ดังนั้นหูลือจึงนำทางอยู่ข้างหน้า แล้วเดินไปที่น้ำตก เผยร้วหลันตามอยู่ข้างหลังเขา เทียนซาซิงดูไม่เต็มใจนัก แต่ก็ยังตามพวกเขาไปเงียบๆ

ทั้งสามไม่กล้าปรากฏตัวในหุบเขาโล่งแจ้ง จึงให้เสี่ยวหูจื่อ นำทางเดินไปตามริมหนองน้ำ ผ่านคูกหินและดงป่า จนมาถึงน้ำตกทางตะวันออกของหุบเขา ถึงเมื่อยามนี้จะเป็นฤดูหนาวแล้ว แต่น้ำตกก็ยังไม่เกาะตัวเป็นน้ำแข็งมากนัก มีเสียงดังกึกก้องอีกทีก็จนแทบแก้วหู

เสี่ยวหูจื่อชี้ไปที่น้ำตกแล้วพูดว่า “ถ้าที่ข้าซ่อนอยู่หลังน้ำตก คนที่ไม่รู้จะหาเจอยาก” เขาควานหาเสื่อฟางผืนหนึ่งที่ไม่สะอาดุดตาออกมาจากร่องหินข้างน้ำตก แล้วก้มศีรษะไว้ ก่อนจะผ่านน้ำตกมุดเข้าไปในถ้ำด้านหลัง จึงส่งเสื่อฟางออกมา เผยรั้วหลันและเทียนซาซิงถึงเพิ่งจะเข้าใจว่า เสื่อฟางผืนนี้เดิมทีใช้กันน้ำ เพื่อที่พวกเขาจะไม่เนื้อตัวเปียกโชกเมื่อผ่านน้ำตก

เผยรั้วหลันรับเสื่อฟางและมุดเข้าไปพร้อมกับเทียนซาซิง เห็นถ้ำที่อยู่ด้านหลังของน้ำตกนั้นแคบเล็กจริง ๆ มีเนื้อที่เล็กน้อยลึกลงไปจากปากถ้ำห้าหรือหกคืบ ถึงกระนั้น ถ้าพวกเขาสามคนนั่งกอดเข้าพิงผนังถ้ำ ต้องย่นนิ้วทำไว้ด้วยกัน อีกอย่าง ถ้ำที่อยู่ด้านหลังของน้ำตกนี้ค่อนข้างชื้นแฉะและไม่เหมาะเก็บอาหารแห้ง

เผยรั้วหลันขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วพูดว่า “อาหารแห้งวางไว้ที่นี้ ไม่กี่วันก็จะเน่าเสีย”

เสี่ยวหูจื่อตอบว่า “อาหารซ่อนไว้ที่ตันไม้ใหญ่ใกล้ ๆ ได้ ที่นั่นค่อนข้างแห้ง”

ในขณะนี้ทั้งสามคนมุดออกจากน้ำตกอีกครั้ง ไปสำรวจพื้นที่ แล้วพบตันไม้ใหญ่ตันหนึ่ง จึงซ่อนอาหารแห้งสามกระสอบไว้ในโพรงตันไม้ที่อยู่สูง

ทั้งสามคนกลับไปถ้ำด้านหลังน้ำตก รู้สึกหมดเรี่ยวแรง จึงเอนตัวพิงผนังแล้วหลับไปพักหนึ่ง

เสี่ยวหูจื่อได้รับบาดเจ็บที่แขนและน่อง ส่วนเผยรั้วหลันก็ได้รับบาดเจ็บที่ไหล่จากมีดบิน ทั้งสองคนมีเลือดไหลออกมาเป็นจำนวนมาก ทั้งร่างกายก็อ่อนเพลีย จึงผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว

ก่อนที่เผยรั้วหลันจะหลับ นางเห็นเทียนซาซิงยังตื่นอยู่ เขาลืมตามองตรงไปที่ม่านน้ำตกรทหน้า ฟังเสียงน้ำดังก้องสนั่นหวั่นไหวอยู่ในหู ในใจกำลังขบคิดอะไรบางอย่างที่ลึกลับซับซ้อนไม่อาจมีใครหยั่งรู้ได้

เขำวันรุ่งขึ้น เมื่อเผยรำวลันตื้นขึ้นมำ เห็นเด็กขำยคนหนึ่งขดตัวอยู่ ขำงตัวเอง หลับสนิหยังไม้ตื่น นำนขี้ตำ เอ้อมมือไปผลักแขนของเขำแล้ว ถำมว่ำ “กัโหมงแล้ว”

เด็กขำยคนนั้นร้องครวญครำง ดูเหมือนจะเจ็บปวด ครึ่งหลับครึ่งตื่น พุดว่ำ “ขำไม้เอยำกลุก ขำยังนอนไม้พอ”

เผยรำวลันฟังเสียงของเขำที่ไม้คุ่นหูก็ประหลำดใจเล็กน้อย จึงมอง ไป พบว่ำเขำคือเสีวหูจื่อ ไม้ใช่เทียนขำชิง ในช่วงเวลำไม้กัปีทีผ่านมำ นำนคุ่นเคยกักับการอยู่ร่วมกับเทียนขำชิง เมื่อเห็นว่ำมีค่นอยู่ขำง ๆ จึงคิดว่ำ เป็นเขำค่นเดียว นำนสิมไปสัันเชิงว่ำได้เชิญเสีวหูจื่อเขำมำร่วมกลุ่มและ พำกัณมำหลบยังที่ช้อนตัวของเขำ

เผยรำวลันตำสว่งท้นทีแล้วกระชิบว่ำ “ขอโทษทีโดนแผลของเจ้ำ แผลเจ้ำเป็นเอยำงไรบ้ำง ยังเจ็บอยู่ไหม”

เสีวหูจื่อสิมตำ ลูกขึ้นนั่ง ส่ำยหน้าแล้วพุดว่ำ “แผลของขำเหรือ ไม้เป็นไร แล้วอำการบำนเจ็บของเจ้ำละ”

บำนแผลทีใหญ่ของเผยรำวลันเจ็บปวดมำก แต่ำนฝืนทนไว้ สัหน้า ยังค่นงัสบตอนตอบว่ำ “ค่อຍยังชั่ว”

เสีวหูจื่อหันหน้ำมองไปรอบ ๆ แล้วเอ่ยถำมว่ำ “แล้วเทียนขำชิงละ”

เผยรำวลันก็สังเกตเห็นว่ำเทียนขำชิงไม้ได้อยู่ในถ้ำ รู้สึกถึงลำนร่ำย อยู่ໃใจ จึงพุดเบำ ๆ ว่ำ “เขำตื้นแต่เขำ อำจออกไปก่อนกัได้” แม้ปำกนำน จะพุดเบำนนี้ แต่กัลูกขึ้นท้นที เตรียมตัวผ่านมำนน้ำไปค่นหำเทียนขำชิง

เสีวหูจื่อตะโกนว่ำ “ขำก่อน!” เขำลูกขึ้น หยิบเสื่อฟำนฝัันนั้นออกมำ จำกมุ่มถ้ำแล้วพุดว่ำ “คลุมนั้ไว้ เจ้ำจะได้ไม้เปียก”

เผยรำวลันเดิมทีต้องการจะบอกวำนำนไม้กล่วเปียกแฉะ ไม้จำเป็น ต้องระวังมำกนัก แต่จำได้ว่ำตัวเองเพ็งบำนเจ็บเมื่อวำนนี้ รำงก่ำยอ่อนแอกว่ำปกติ บวกกับอำกำศในตอนนี้ก็เย็นลง เกรงว่ำจะลั้มป่วยไป จึงพยักหน้ำ หักกัๆ เสีวหูจื่อยกเสื่อฟำนขึ้น ทั้งสองเบียดกัันอยู่ใต้เสื่อฟำน แล้วลอด มำนน้ำไปด้วยกััน

เห็นท้องฟำดำนนอกมีแสงรำไร นำนจะเป็นเวลำเขำตรู้ ดำนลำนงของ

น้ำตกมีสระน้ำลึก พื้นน้ำเป็นสีดำหม่น ยังคงเกาะตัวเป็นน้ำแข็ง วันนั้นหิมะยังไม่ตก แต่สายลมยามเช้าพัดแรงจนหนาวลั่น

เผยร่วหลันสุดหายใจเออลมเย็นเข้าเต็มอก คิดในใจว่า ‘ในสภาพอากาศที่หนาวเย็นเช่นนี้ เสื้อผ้าเปียกชื้นอยู่บ่อยๆ ไม่สบายตัวจริงๆ ยังดีที่เสื้อวูจื่อซ่อนตัวอยู่ในถ้ำชั้นแห่งนี้มาหนึ่งเดือนได้ ถ้าไม่ใช่เพราะกำลังภายในของเขาล้ำลึก เกรงว่าจะต้านความชื้นและหนาวเย็นของที่นี่ได้ไม่ถ้าย’

นางมองไปรอบๆ ไม่เห็นเงาร่างของเทียนซาชิง จึงอดกังวลใจขึ้นมาไม่ได้ ‘เขาไม่พอใจข้า แล้วตัดสินใจแยกทางกับเราเพื่อเอาตัวรอดหรือเปล่า’ ในใจอดหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ได้อยู่พักหนึ่ง ในช่วงเวลาที่ผ่านมานางใช้ชีวิตอยู่กับเทียนซาชิงทั้งกลางวันและกลางคืน ค้นเคยกับพฤติกรรมแปลกๆ ของเขามานานแล้ว ความรู้สึกที่มีต่อเขาได้จางกรืออยู่ในใจอย่างละเอียดอ่อน ในเวลานี้ไม่เห็นเขาแล้ว นางก็รู้สึกเสียใจและร้อนใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ไม่ต้องการแสดงออกต่อหน้าเสื้อวูจื่อ

เสื้อวูจื่อเดินตามนางออกจากถ้ำ ซ่อนเสื้อฟางหลังก้อนหินที่อยู่ด้านข้าง ปีนขึ้นไปยังโพรงต้นไม้ที่เก็บอาหารแห้งแล้วมองลงมาพูดว่า “อาหารแห้งสามกระสอบยังอยู่ในโพรงต้นไม้ คาดว่าออกไปเดินเล่น ไม่น่าจะเดินไปไกล ไม่ต้องกังวล”

เผยร่วหลันรู้ว่าเสื้อวูจื่อเดาความคิดของนางได้แล้ว ถ้าเทียนซาชิงต้องการแยกทางออกไป จะต้องเอาอาหารแห้งไปด้วยแน่นอน แม้จะไม่ได้เอาไปทั้งหมดก็ต้องเอาหนึ่งในสามกระสอบไป ตอนนี้เขายังไม่ได้เอาอาหารแห้งออกไป แสดงว่าไม่ได้ตั้งใจจะแยกทาง น่าจะอยู่แถวๆ นี้

สีหน้าของนางเคร่งขรึมเล็กน้อยและไม่ตอบอะไร นางไม่ชอบที่เสื้อวูจื่อคาดเดาความคิดของนางได้ง่ายขนาดนั้น จึงลอบคิดว่า ‘ข้าต้องไม่แสดงอารมณ์ เขาจึงจะมองความคิดของข้าไม่ออก ถ้าอยากให้เราฟังข้าก็ต้องไม่ปล่อยให้เขาเดาใจได้ง่ายๆ’ คิดได้เช่นนั้นจึงพูดขึ้นเบาๆ ว่า “ข้าก็ไม่ได้กังวล เขาออกไปเข้าขนาดนี้ คาดว่า จะต้องไปสำรวจชัยภูมิ”

นางหันไปดูเสื้อวูจื่อแล้วพูดว่า “เสื้อวูจื่อ ข้ามีคำถามจะถามเจ้า ตอนที่เจ้าพักที่นี่ ยังไม่เคยถูกใครจับได้เลยหรือ”

เสี่ยวหุจื่อพยักหน้าตอบว่า “ข้าใช้เวลาส่วนใหญ่ซ่อนอยู่ในถ้ำด้านหลังน้ำตกทำสมาธิและฝึกซ้อม จะออกมาทุกๆ สองสามวันเพื่อลงไปจับปลาในสระน้ำเท่านั้น”

เผยร่วหลันพยักหน้าแล้วคิดในใจว่า ‘เขาอาศัยอยู่ในคุกกินที่ยืนได้ไม่ทรงจวนชิน สำหรับเขาจึงไม่รู้สึกรู้ว่าถ้ำหลังน้ำตกนั้นเล็กเกินไป โชคดีที่เขาอยู่ในนั้นได้ทั้งวันโดยไม่รู้สึกหงุดหงิด’ ก่อนจะเอ่ยถามว่า “เจ้ากินปลาอย่างไร กินดิบหรือ”

เสี่ยวหุจื่อกล่าวว่า “ไม่ใช่หรอก ข้าเข้าไปในส่วนที่ลุ่มของหุบเขา ห่างจากป่าออกไปยี่สิบจั้ง แล้วก่อไฟย่างปลาที่นั่น เมื่ออย่างเสร็จก็เอากลับมากินในถ้ำ กินได้ตั้งหลายวัน”

เผยร่วหลันถามว่า “เจ้าก่อไฟย่างปลาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยังไม่ถูกคนจับได้ อีกหรือ”

เสี่ยวหุจื่อตอบว่า “พี่น้องอาจเคยไปที่ที่ย่างปลาแล้วเห็นร่องรอยการก่อไฟ แต่ไม่มีใครเจอข้าเลย พวกเขาน่าจะคิดว่าใครเป็นคนก่อไฟย่างปลา”

เผยร่วหลันเอ่ยถามอีกว่า “เจ้ากลับไปทีนั้นบ่อยๆ ไม่กลัวจะมีคนเฝ้ารออยู่หรือไร”

เสี่ยวหุจื่อกล่าวว่า “ก่อนที่ข้าจะไป มักจะไปดักซุ่มก่อนนานแล้ว รออยู่จนแน่ใจว่าละแวกนั้นไม่มีคนถึงค่อยออกไป”

เผยร่วหลันพยักหน้าแล้วพูดว่า “แต่เมื่อวานเจ้าไปเจอเทียนกงซิง แล้วพวกเขาเห็นเจ้าจับปลา พวกเขาคงรู้ว่าเจ้ามาอาบน้ำใต้ น้ำตกแห่งนี้บ่อยๆ ในปีที่ผ่านมา เจ้าก็น่าจะลองมาจับปลาที่สระน้ำลึกนี้ดูบ้าง”

หลังจากเสี่ยวหุจื่อฟังแล้วก็อดตะลึงงันไม่ได้ พูดไม่ออกไปครู่หนึ่ง แล้วเอ่ยว่า “เอ่อ...เอ่อ...ข้าไม่ได้คิดเลย”

เผยร่วหลันกล่าวว่า “เจ้าใจร้อนช่วยเหลือคน ที่แรกก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ตอนนี้เราสูญเสียที่ซ่อนตัวบนหน้าผาแล้ว เกรงว่าอีกไม่นานก็จะเสียที่ซ่อนตัวที่นี่ แต่ในสระน้ำลึกมีปลาที่จับมากินได้ เราก็ซ่อนตัวอยู่ที่นั่นไปสักพักหนึ่งก่อน ถ้าไปซ่อนที่อื่นก็ไม่ว่าจะกินอะไร”

เสี่ยวหุจื่อพยักหน้าเงิบๆ เผยร่วหลันรู้ว่าคำพูดของนางทำให้เขา

ตกใจ จึงรู้สึกอึดอัดใจนิดหน่อยแล้วพูดว่า “ให้ช้าดูรอบๆ หน่อย”

นางออกจากน้ำตกและสระน้ำ เดินไปรอบๆ เทียนหนึ่ง เนื่องจากหิมะกองสะสมอยู่บนพื้นดินและอยู่ใกล้สระน้ำ น้ำแข็งหนาจึงก่อตัวขึ้นในหลายจุดซึ่งลื่นมาก นางสำรวจเป็นรัศมีวงกลม ดวงตาเปล่งประกายแล้วหันไปพูดกับเสี่ยวหูจื่อ “สถานที่แห่งนี้ดี เหมาะจะวางกับดัก!”

เสี่ยวหูจื่อพูดอย่างแปลกใจ “กับดัก?”

เผยร่วหลันพยักหน้าแล้วพูดว่า “ข้ารู้ว่าเทียนซาซิงไปที่ไหน”

เสี่ยวหูจื่อจึงถามว่า “นั่นหรือ เขาไปที่ไหน”

นางชี้ไปที่สระน้ำแล้วพูดว่า “เขาไม่ได้ทิ้งรอยเท้าไว้ที่น้ำตก ต้องลงไปจับปลาในสระแน่นอน” เพิ่งจะพูดไม่ทันขาดคำ ก็ได้ยินเสียงน้ำกระเซ็น มีหัวโพล์ขึ้นมาตรงรอยน้ำแข็งแตก แล้วเด็กผู้ชายเปลือยกายก็ปีนขึ้นมาบนฝั่ง นั่นคือเทียนซาซิง เขาถือปลาสี่เงินไว้ในมือทั้งสองข้าง แต่ละตัวยาวครึ่งมือ เขาโยนปลาสองตัวไปที่เผยร่วหลัน ก่อนจะคลานออกจากสระน้ำ

เผยร่วหลันรีบยื่นมือไปหยิบปลาตรงหน้า เห็นเทียนซาซิงผมเปียกติดแฉะ ริมฝีปากเขียวคล้ำเพราะความหนาวเย็น เขาเอื้อมมือไปควานหาในร่องหินพักหนึ่งก็หยิบเสื้อผ้าที่ซ่อนไว้ออกมา เผยร่วหลันพูดว่า “รีบใส่ซะ”

เทียนซาซิงเห็นยอหอบ ใส่เสื้อผ้ามือไม้เป็นพัลวันขณะบอกว่า “จับไม่ยาก” จากนั้นถามอีกว่า “อย่างปลา...ที่ไหน”

เผยร่วหลันกับเสี่ยวหูจื่ออดยิ้มให้กันไม่ได้ ทั้งสองเพิ่งพูดถึงเรื่องนั้นก็ใช้ประโยชน์ได้ทันที

เผยร่วหลันมองเทียนซาซิงแวบหนึ่ง เอื้อมมือไปจับมือของเขามากุมไว้ สัมผัสได้ถึงความเย็นเยือก แต่ยังอบอุ่นเล็กน้อย มั่นใจว่าเขาไม่แข็งตายแน่จึงเบาใจลงนิดหน่อย นางเอื้อมมือไปบีบแขนของเทียนซาซิงแล้วพูดว่า “ทำได้ดี” นางคิดในใจว่า “ถ้าปลาจับไม่ยาก ทำไมเขาถึงลงไปใต้น้ำนานขนาดนี้แล้วจับได้แค่สองตัว ตอนที่ข้ากับเสี่ยวหูจื่อออกจากถ้ำ เขาก็อยู่ในน้ำแล้ว เราพูดคุยกันที่สระน้ำได้สักพัก เขาถึงโผล่ขึ้นมาจากน้ำ เห็นได้ว่าสระน้ำนี้ลึกมากแน่นอน ปลาก็ต้องจับยากมาก”

นางเหลือบมองลงไปใต้น้ำลึกแวบหนึ่งแล้วคิดในใจว่า “ข้ากับ

เสี่ยวหูจื่อได้รับบาดเจ็บ อย่างน้อยต้องพักผ่อนสองสามวันถึงจะลงน้ำจับปลาได้ ช่วงนี้เราต้องพึ่งพาเทียนซาซิงหาอาหารให้ เมื่อข้าดีขึ้นกว่านี้สักหน่อยจะต้องเรียนรู้การจับปลาด้วยตัวเอง ดูว่ามันยากแค่ไหน

ภายใต้การนำของเสี่ยวหูจื่อ ทั้งสามมาถึงที่ลุ่มของภูเขาอย่างระมัดระวัง รออยู่ครู่หนึ่งจนแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ๆ ถึงเริ่มก่อไฟ ใช้กิ่งไม้เสียบตัวปลาแล้วย่างไฟ

ทั้งสามนั่งรอบกองไฟ ดมกลิ่นหอมของปลาย่างแล้วอดน้ำลายสอไม่ได้

เผยว่่วหลันมองเทียนซาซิงที่จ้องเสี่ยวหูจื่อเหมียวอย่างเยิ่นชา จึงเข้าใจได้ทันทีว่า ‘เขาไม่อยากแบ่งปลาให้เสี่ยวหูจื่อกิน’ นางคิดในใจว่า ‘เราสามคนเป็นพวกเดียวกัน ควรพูดให้ชัดเจนตั้งแต่แรก ต่อไปถึงจะเข้ากันได้ดี’ ในขณะนี้จึงเอ่ยปากกล่าวว่า “เทียนซาซิง เทียนเหมิงซิง ข้ามีคำพูดไม่กี่คำ หากพวกเจ้าเต็มใจฟัง เราสามคนจึงจะมีหวังรอดชีวิตอยู่ต่อไป”

ทั้งเสี่ยวหูจื่อและเทียนซาซิงได้ยินน้ำเสียงจริงจังของนาง จึงพยักหน้าหงึกๆ

เผยว่่วหลันพูดต่อ “ข้าตัดสินใจเชิญเทียนเหมิงซิงมาร่วมกลุ่มเพื่อให้พวกเราสามคนอยู่รอด เมื่อวานนี้ข้าพาเทียนเหมิงซิงกลับไปทำหน้าที่ ยังไม่รู้ตัวว่าเทียนอู่ซิงสะกดรอยตามหลัง จึงเปิดเผยที่ซ่อนของเรา มันเป็นความผิดของข้า ข้ากับเทียนซาซิงสูญเสียที่ซ่อนตัว ตอนนั้นมาพักพิงที่หลบซ่อนของเทียนเหมิงซิงชั่วคราว คิดเสียวว่าหักกลบลบหนึ่กันไป หลังจากนั้นเราต้องอยู่ด้วยกัน ทั้งสามคนต้องแบ่งกันทำงาน ผลัดเวรไปหาอาหาร ป้องกันและพักผ่อน ถึงจะรอดจากความอดอยาก หรือถูกพี่น้องคนอื่นฆ่าตาย พวกเจ้าว่าอย่างไร”

ทั้งเสี่ยวหูจื่อและเทียนซาซิงต่างรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะอยู่เฉยๆ ทั้งวันทั้งคืน ตอนที่ล่าสัตว์ก็ไม่อาจดูแลป้องกันได้ทั่วถึง ในหุบเขาที่อากาศหนาวสะท้าน พื้นดินเย็นยะเยือก เสบียงขาดแคลน มีศัตรูรายล้อม ทุกที่เต็มไปด้วยอันตราย การจะทำเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้ดีโดยที่จิตใจไม่วอกแวกนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายอีกต่อไป การมีคนคอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ แบ่งงานและร่วมมือกัน

ไม่เพียงมีประโยชน์มหาศาล แต่ยังจำเป็นต่อการอยู่รอด

เผยรั่วหลันเห็นว่าทั้งสองคนไม่คัดค้าน จึงพูดต่อ “ในเมื่อเราทำงานร่วมกันอย่างเท่าเทียม เพราะฉะนั้นก็ต้องแบ่งทุกอย่างเท่าๆกัน การนอนหลับสั้นยาวของเราแต่ละคนควรเท่าเดิม ผลัดเปลี่ยนเวลากัน อาหารสามกระสอบที่เรานำมา แม้จะไม่มาก ก็ควรจะแบ่งเท่าๆกันทั้งสามคน ต่อไปเมื่อหาอาหารอะไรมาได้ ก็ต้องแบ่งสามคนเท่าๆกัน ไม่เก็บซ่อนไว้กินส่วนตัว” นางพูดได้สมเหตุสมผล ทั้งเทียนซาซิงและเสี่ยวหูจื่อแม้จะไม่เต็มใจร่วมมือกับอีกฝ่าย แต่ก็ยากจะคัดค้าน ต่างก็พยักหน้า

เผยรั่วหลันเห็นว่าพวกเขาไม่มีข้อคัดค้าน จึงโล่งใจแล้วพูดว่า “ดีมากเลย เราสามคนสาบานกันที่นี่ ต่อไปก็มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่มีวันทรยศกัน” เมื่อขบคิดแล้วจึงพูดว่า “เราแตกต่างจากพวกเทียนกงซิงและเทียนเป่าซิง เรามีสติปัญญาพอจะพึ่งพาความสามารถของตัวเองในการหาอาหารให้อิ่มท้อง ไม่ฆ่าคน ไม่กินคน!”

เสี่ยวหูจื่อได้ยินคำว่า “ไม่ฆ่าคน ไม่กินคน” สองคำนี้ ร่างกายก็สั่นเทาแล้วพูดว่า “ใช่! เราจะไม่ฆ่าคน และไม่...ไม่กินคน!”

เทียนซาซิงดูเหมือนจะไม่ถือสาการฆ่าคน แต่รู้ลึกถึงภัยการกินเนื้อคนเป็นอย่างมาก จึงพยักหน้าแล้วพูดว่า “ไม่กินคน!”

เผยรั่วหลันตอบว่า “ดี! ในเมื่อทุกคนมีใจเป็นหนึ่งเดียวกัน เราจะสาบานด้วยกันที่นี่”

ตอนนี้ทั้งสามคนอยู่ในที่ลุ่มของหุบเขา มีหิมะหนาแน่นอยู่ข้างกองไฟ คุกเข่าอยู่ฝั่งตรงข้ามกัน แล้วสาบานพร้อมกัน “เทียนเว่ยซิง เทียนซาซิง เทียนเหมิงซิง ขอสาบานต่อฟ้าดิน เราสามคนจะร่วมแรงร่วมใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เอาชนะปัญหา ไม่ทรยศกันเด็ดขาด ไม่ฆ่าคน ไม่กินคน!”

ไม่นานนัก ปลายก็ย่างสุก เผยรั่วหลันหยิบปลาสองตัวออกจากกองไฟ แล้วตัดเป็นสามท่อนขนาดเท่ากันหมดด้วยเข็มเอ๋อเหมย เอาหัวปลาทั้งสองให้ตัวเอง ตัวปลากับหางปลา ก็แบ่งให้เทียนซาซิงกับเสี่ยวหูจื่อ พวกเขาทั้งคู่ไม่มีอะไรจะพูด ต่างคนต่างกิน

ทุกครั้งหลังจากนั้น ไม่ว่าใครหาอาหารมา ก็จะทำให้เผยรั่วหลันเป็น

ผู้แจกจ่าย ส่วนเผยร่ำวลั้ันก็จะแบ่งอย่างยุติธรรมเสมอ ให้เทียนซาซิงและ
เลี้ยวหุจื่อในปริมาณที่มากเท่ากัน หากจะมีคนที่ได้น้อยก็มักเป็นตัวนางเสมอ

บทที่ 31

กับดัก

หลังจากกินปลาแล้ว ทั้งสามก็ร่วมกันดับไฟ แล้วชุดหลุมฝังก้างปลา และชี้เข้าจากกองไฟด้วยกัน

เผยรัวหลันกล่าวว่า “มีปลาที่พอจะจับได้ในสระน้ำใต้น้ำตก พี่น้องคนอื่น ๆ ย่อมจะมาพบที่นี้ในไม่ช้า เกรงว่าเราจะอยู่ได้ไม่นาน ข้าจะเฝ้ายามช่วงนี้ให้มากที่สุด เพื่อไม่ให้พวกพี่น้องเข้าใกล้ได้”

เสี่ยวหูจื่อเอ๋ยถามว่า “จะเฝ้ายามช่วงนี้ได้อย่างไร เรามีแค่สามคนเท่านั้น ต่อให้ผลัดกันดูแล เราก็ไม่มีกำลังพอ”

เผยรัวหลันตอบว่า “ข้าเพิ่งสังเกตว่า ภูมิประเทศที่นี่ดีมาก เราวางกับดักเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้อื่นเข้ามาใกล้ได้” ตอนที่นางเล่าถึงแผนการโบหน้าของเทียนซาซิงเต็มไปด้วยความเหลือเชื่อ ส่วนเสี่ยวหูจื่อก็พยักหน้าระรัว แล้วกล่าวว่า “แผนการนี้ใช้ได้ แต่กลัวว่าจะใช้เวลามากเกินไป”

เผยรัวหลันกล่าวว่า “ไม่ต้องกลัวว่าจะใช้เวลามากเกินไป ตราบใดที่ช่วยให้เราอยู่ต่อไปได้อีกสองสามวัน มันก็คุ้มค่า”

ในขณะที่นางสั่งการ ทั้งสามคนก็ร่วมกันชุดร่อนลึกห้าร้อยตรงดินอ่อนรอบสระน้ำ ทำให้เป็นรูปครึ่งวงกลม ปิดล้อมรอบน้ำตกพอดี หลังจากชุดเสร็จจึงวางกิ่งไม้แห้งบนร่อง โยงหิมะมากองเป็นตั่งเพื่อไม่ให้มองเห็นร่องรอยใดๆ ได้ เผยรัวหลันกล่าวว่าคนของตัวเองจะเผลอตกลงไป จึงโรยใบไม้แห้งที่มีสีแตกต่างกันเป็นชั้นอยู่ด้านบนเพื่อทำเป็นสัญลักษณ์

หลังจากวางกับดักเสร็จ ทั้งสามก็ช่วยกันกลบรอยเท้าบนพื้นหิมะที่อยู่

ใกล้เคียง แล้วกลับไปพักผ่อนที่ถ้ำด้านหลังน้ำตก ในตอนเย็นทั้งสามคน แบ่งกันกินอาหารแห้ง เอนกายอิงกันเพื่อให้ได้ความอบอุ่นและผล็อยหลับไป

วันรุ่งขึ้นอากาศสดชื่นแจ่มใส เผยรู้หลังรู้สึกว้าวแปลที่ไหลเริ่มสมาน เป็นปกติแล้ว จึงตัดสินใจลงน้ำแล้วลงจับปลา นางถามเสี่ยวหูจื่อว่าจะจับปลาได้อย่างไร เสี่ยวหูจื่อชี้ไปที่มุมสระน้ำแล้วพูดว่า “จากที่นั่นลงไปลึกเจ็ดหรือแปดจั้ง มีมุมหนึ่งที่เต็มไปด้วยถ้ำหิน ที่นั่นจะมีปลาชุมชุมมากที่สุด”

เผยรู้หลังพยักหน้าแล้วพูดว่า “ข้าอยากลงน้ำไปดู”

เสี่ยวหูจื่อรู้สึกกังวล บอกว่า “ไหลเจ้ายังไม่หายดี จะไม่เป็นไรหรือ”

เผยรู้หลังกล่าวว่า “มันตกสะเก็ดแล้ว ไม่เป็นไรหรอก”

นางมองไปรอบๆ คิดแผนได้ในทันที แล้วหยิบเสื้อฟางผืนที่อยู่ข้างน้ำตก มัดทั้งสามมุ่มไว้ด้วยกันเหมือนถุง นางถือถุงที่ทำจากเสื้อฟางมาที่ริมสระ ถอดเสื้อผ้าวอกเปลือยกาย ขณะนั้นลมกระโชกแรงพัดผ่านไปรอบหนึ่งหนาวจนร่างกายของนางสั่นสะท้านและผิวรู้สึกเจ็บแปลบ นางอดทนต่อความหนาวเย็น ปีนขึ้นไปบนโขดหินที่ริมสระ ใช้ข้อศอกเกาะชันน้ำแข็งบนผิวน้ำ รู้สึกว่ามันแข็งแรงแรงมาก นางใช้พลังที่มีทั้งหมดกระแทกลงไปอย่างหนัก ชันน้ำแข็งถึงปริแตกออก เผยให้เห็นช่องสี่เหลี่ยมราวครึ่งมือ นางก้มหน้ามองดู ใต้น้ำแข็งเป็นแอ่งน้ำเย็นสีดำเหมือนน้ำหมึกที่จับตัวเป็นก้อนแข็ง

นางสลดลมหายใจ แล้วโบกมือให้เสี่ยวหูจื่อและเทียนซาซิง ก่อนจะพุ่งตัวลงไปในน้ำ

ทันทีที่ลงไปใต้น้ำ ร่างกายของนางล้อมรอบด้วยน้ำแข็งที่เย็นจนถึงกระดูก มือเท้าถูกแช่แข็งและมึนงงไปชั่วขณะ ผิวหนังราวกับถูกเข็มนับพันทิ่มแทงพร้อมกัน นางขัดขึ้นต้านความเย็นจัด กลัลมลมหายใจ พุ่งลงไปในน้ำลึก แล้วดำลงไปก้นสระตามคำแนะนำของเสี่ยวหูจื่อ ด้านล่างของสระน้ำมีดม่นและอิมครีม แต่น้ำใสจึงพอมองเห็นได้เลือนราง

นางดำดิ่งลึกลงสู่ก้นสระ เป็นจริงดังว่า เห็นปลาแหวกว่ายเป็นสีขาวโพลนจำนวนมากตรงมุมถ้ำหินซึ่งมีขนาดหนึ่งมือ นางว่ายเข้าใกล้ช้าๆ ทาง ‘ตาข่ายดักปลา’ ในมือออก แล้วค่อยๆ คลุมไปทั่วทั้งฝูงปลา ปลาเหล่านั้น

ไม่เคยเห็นตาข่ายดักปลามาก่อน คิดว่าเป็นเพียงสาหร่ายขึ้นเดียวที่ลอยมา จึงมีสองสามตัวที่หนีรอดไปได้ แต่ปลาโง่ๆ กลับถูกกักไว้เป็นจำนวนมาก

นางสุขใจมาก มือทั้งสองข้างบีบเลื้อยแน่น จับมุมทั้งสี่รวไว้ในมือ เพื่อไม่ให้ปลาวายหนีออกไป ในเวลานั้นนางรู้สึกหายใจไม่ออก จึงว่ายขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่เพราะนางรวบเลื้อยที่เต็มไปด้วยปลาอยู่ในมือทั้งสองข้าง จึงขยับตัวลำบาก ทำได้เพียงแค่เตะน้ำด้วยเท้าทั้งคู่ซ้ำๆ ในขณะที่นางรู้สึกแน่นหน้าอก เกือบจะหายใจไม่ออก แสงที่อยู่ด้านหน้าก็ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ผิวน้ำใกล้เข้ามามากยิ่งขึ้น ในที่สุดก็มีเสียงกระทบกันดังขึ้น หัวของนางโผล่ขึ้นจากน้ำ นางรีบสูดหายใจเอือกใหญ่ หอบแฮกๆ ติดๆ กัน

เลี้ยวหูฉี่และเทียนซาซิงต่างยืนรอกอยู่บนก้อนหินใหญ่ทางด้านตะวันออกและตะวันตกของสระน้ำ เมื่อเห็นเผยรั้วหลังโผล่ขึ้นมา ก็ไซโยโห่ร้องพร้อมกัน แล้วเอื้อมมือไปหานาง เผยรั้วหลังหัวเราะลั่น “ไม่รู้ว่าจะควรจะเอื้อมมือไปหาใคร ในตอนที่ยกถุงปลาขึ้นจากผิวน้ำ ก็พูดกับเลี้ยวหูฉี่ว่า ‘รีบมารับสิ!’”

เลี้ยวหูฉี่รับถุงเลื้อยอย่างรวดเร็ว ส่วนเผยรั้วหลังจับมือของเทียนซาซิง แล้วปีนขึ้นจากสระน้ำ นั่งลงบนก้อนหิน อ้าปากหอบหายใจต่อเนื่อง

เทียนซาซิงยื่นเสื้อผ้าให้นาง มือเท้าของเผยรั้วหลังสั่นเทา แทบจะสวมเสื้อผ้าไม่ได้ เมื่อเห็นเทียนซาซิงจ้องมองนางด้วยความเป็นห่วง จึงยืมให้เขาเป็นการตอบแทน แล้วคิดในใจว่า ‘เทียนซาซิงยังใส่ใจกับข้ามากที่สุด’

เลี้ยวหูฉี่ก้มหน้าลงมอง เห็นว่ามีปลาหวดหนึ่งผีอกหกตัวกระโดดไปมาอยู่ในเลื้อย! เขาปรบมือแล้วพูดกลั้วหัวเราะว่า “นางเป็นสัตว์ประหลาดที่มีสามหัวหกกรหรือ จับปลาจำนวนมากได้ในครั้งเดียว!” ทันใดนั้นจึงเงยหน้าขึ้นมองเผยรั้วหลังแล้วอุทานว่า “โหล่ของเจ้า!”

เผยรั้วหลังรู้สึกหนาวเย็นปวดร้าวไปทั่วร่างกาย แต่บาดแผลบนบ่าเจ็บปวดกว่าที่อื่นๆ เล็กน้อย เดิมทีนางไม่ได้จริงจังกับมัน เมื่อได้ยินเสียงอุทานของเลี้ยวหูฉี่ จึงมองแล้วพบว่าแผลบนไหล่ซึ่งถูกมิดบินของเทียนอึ้งชิงแทง ไม่รู้ว่าปริแตกตั้งแต่เมื่อไหร่ มีเลือดไหลทะลักออกมา

เทียนซาซิงเอี่ยมมือไปกดบาดแผลของนางทันที เสี่ยวหูจื่อก็วิ่งกลับไปที่ถ้ำด้านหลังน้ำตก หาผ้าคาดเอวเก่าๆ ได้ผืนหนึ่ง แล้วกลับมาพันแผลให้นาง

เผยร่วหลั่นหนาวตัวสั่นระริก จนต้องกัดฟันกระซิบพูดว่า “ไม่...ไม่เป็นไร เลือด...เลือดไหลนิดเดียวเอง”

เสี่ยวหูจื่อพูดกลัวหัวเราะว่า “ปลาหกตัว! เจ้าเยี่ยมจริงๆ! ข้าใช้เสื้อฟางนี้มานานแล้ว แต่ไม่เคยคิดเลยว่าจะใช้มันเป็นตาข่ายดักปลา!”

เทียนซาซิงยังพยักหน้าให้กับเผยร่วหลั่น สีหน้าแสดงความชื่นชม

เผยร่วหลั่นหัวเราะ เมื่อรู้ว่าตัวเองลงน้ำไปคราวนี้จับปลาได้จำนวนมาก จึงเพิ่มสถานะในหัวใจของสหายทั้งสองเป็นอย่างมาก ได้รับความเคารพจากพวกเขา แม้บาดแผลที่หัวไหล่จะปริแตกเลือดออกอีกครั้ง ก็คุ้มค่า นางผ่องลมหายใจช้าๆ แล้วพูดว่า “อย่างกินวันนี้สองตัว ตัวอื่นๆ แซ่เย็นไว้ก่อนเอาไว้กินในภายหลัง”

เสี่ยวหูจื่อยิ้มตอบว่า “เป็นความคิดที่ดี” เขาหยิบก้อนหินมาทุบหัวปลา ฆ่าปลาทั้งหกตัว แล้วนำสัตว์ไปฝังในหิมะข้างน้ำตกและทำเครื่องหมายไว้ที่หิมะ

จากนั้นทั้งสามจึงเอาปลาสองตัวกลับไปยังที่ลุ่มในหุบเขา วังกระทิงหืดกระหอบไปผ่าปลาด้วยความดีใจ ก่อไฟย่าง ผึ่งเสื้อผ้าให้แห้ง หลังจากกินปลาเสร็จ หิมะก็เริ่มโปรยปรายลงมาอีกครั้ง ทั้งสามคนทนความหนาวไม่ไหวจึงกลับไปพักผ่อนที่ถ้ำด้านหลังน้ำตกก่อน เผยร่วหลั่นกับเสี่ยวหูจื่อได้รับบาดเจ็บจึงตัวร้อนเล็กน้อย หลับตาอิงผนังถ้ำแล้วหลับไป เทียนซาซิงจึงรับผิดชอบเผี่ยา

ในตอนบ่ายวันนี้ ขณะเผยร่วหลั่นนอนหลับสนิท จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีคนมาเขย่าตัวอย่างแรง นางลืมตาโผล่ด้วยความตกใจ ประจันกับใบหน้าของเทียนซาซิง เขากะซิบว่า “เทียนเป้า...ส่งคนมา!”

เผยร่วหลั่นกับเสี่ยวหูจื่อสะดุ้งตื่นขึ้นขึ้นมาพร้อมกัน ลูกขี้เนี้ยนขยับเข้าไปใกล้แล้วมองออกไปที่ด้านนอกน้ำตก เสียงน้ำตกดังมาก แต่ยังได้ยินเสียง

ผีเท้าเผวเบาแว่วมาจากภายนอก ที่ไถลออกไปเห็นกลุ่มพี่น้องมากกว่าสิบคน ขยับใกล้เข้ามาช้า ๆ เด็กรูปร่างเตี้ยเป็นหัวใจ นั่นคือเทียนเป่าชิง เขาและพี่น้องลูกสมุนดูเหมือนจะได้เถียงอะไรบางอย่าง บางครั้งก็ยื่นมือขึ้นมาที่น้ำตก และสระน้ำ แต่ฟังไม่รู้เรื่องราวพวกเขากำลังพูดถึงอะไรกันอยู่

เสี่ยวหูจื่อจับดาบตัดพายุ เหยี่ยวหลันยื่นมือออกไปกอดไหล่ของเขา แล้วกระซิบบอกว่า “ช้าก่อน น้ำตกกันอยู่ พวกเขามองไม่เห็นพวกเราแน่นอน”

เสี่ยวหูจื่อลั่นเลและพูดว่า “ถ้าถูกพวกเขาปิดล้อม ปิดกันอยู่ในถ้ำนี้ ก็ยากที่จะหลุดพ้น”

เหยี่ยวหลันพินสงบนิ่งลงแล้วเอ่ยว่า “ไม่ต้องห่วง ถ้าพวกเขาเข้ามา ใกล้ น้ำตกภายในสามชั้ว เราจะจับอาวุธพุ่งเข้าโจมตีไม่ให้หันตั้งตัว”

ทั้งสามมองผ่านม่านน้ำออกไปข้างนอก แต่เห็นเทียนเป่าชิงชี้ไปที่พี่น้องคนหนึ่ง ดูเหมือนจะให้เขาทำอะไรบางอย่าง หลังจากโต้เถียงกันสักครู่ พี่น้องคนนั้นก็ยอมแพ้ในที่สุด แล้วเดินหันม่ายคอตกมาที่น้ำตก เดินไปพลางถอดเสื้อไปพลาง ดูท่าจะได้รับคำสั่งจากเทียนเป่าชิงให้ลงไปในสระน้ำ แล้วลองจับปลา

เหยี่ยวหลัน เทียนซาชิง และเสี่ยวหูจื่อทั้งสามคนกลั่นลมหายใจมอง เห็นพี่น้องคนนั้นเดินไปหนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว ก้าวที่สี่ตรงกับดักพอตี พอเท้าของพี่น้องคนนั้นวางลง ปากก็กรีดร้องโหยหวน ร่างกายจมลงอย่างรวดเร็ว หายไปในหิมะทันทีทันใด พวกเทียนเป่าชิงมองตกตะลึง ชี้มือไปทางจุดที่พี่น้องคนนั้นหายไป ต่างตะโกนกันเกรียวกราวด้วยความตกใจ แต่ไม่มีใครชะโงกหน้าลงไปมอง

แต่เดิมเหยี่ยวหลันเดาว่าพี่น้องคนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือ หรือ ปีนออกจากหลุม นึกไม่ถึงว่าผ่านไปครู่หนึ่งก็ยังไม่มีการเคลื่อนไหว พี่น้องคนนั้นเหมือนถูกหิมะกลืนกินแล้วไม่ปรากฏตัวอีกเลย

เหยี่ยวหลัน เสี่ยวหูจื่อ และเทียนซาชิงมองหน้ากันเล็กลักแวบหนึ่งในสายตาเต็มไปด้วยความสงสัย ทั้งสามคนเงี้ยวหูฟัง ได้ยินแว่ว ๆ ว่าพี่น้องคนหนึ่งจากในกลุ่มของเทียนเป่าชิงกรีดร้อง “สัตว์ประหลาดหิมะ! เทียนเป่าชิงถูกสัตว์ประหลาดหิมะกินไปแล้ว!”

พี่น้องที่เหลือต่างพากันอุทาน “สัตว์ประหลาดหิมะ มีสัตว์ประหลาดหิมะจริง ๆ!” พวกเขามองไม่เห็นหลุมพรางที่ขุดอยู่ในหิมะ จึงพูดแต่ว่าเทียนป้าซึ่งถูกสัตว์ประหลาดอะไรนั่นจับตัวไป และตกใจกลัวกันจนขวัญหนีดีฝอกรีตร้องเซ็งแซ่แล้วแตกฮือไปคนละทิศคนละทาง

หลังจากรอให้ข้างนอกสงบลงสักพัก ทั้งสามคนก็ชะง่อนหน้าออกจากถ้ำ ในเวลานี้พวกเทียนป้าซึ่งจากไปไม่เห็นร่องรอยแล้ว เผยร่วหลันจึงพูดกับเสี่ยวหูจื่อว่า “ขอให้เจ้าตามออกไปดูสักระยะหนึ่ง เพื่อให้แน่ใจว่าฝ่ายตรงข้ามได้ไปไกลแล้ว” เสี่ยวหูจื่อพยักหน้ารับคำ แล้วกระโดดข้ามร่องวังออกไปอย่างว่องไว

เผยร่วหลันเดินไปที่ขอบของกับดักแล้วมองลงไป เห็นเด็กชายคนหนึ่งตกลงไปในร่อง ดวงตาทั้งคู่เบิกกว้าง หัวบิดผิดรูปอยู่ด้านข้าง เขาคอหักและเสียชีวิต นางอดสั่นเทาไม่ได้ คิดในใจว่า ‘ตอนที่ข้าวางกับดักแค่อะยากจะสกัดกันคนที่มา ไม่ได้คิดจะทำร้ายผู้อื่น ไม่งั้นคงติดตั้งหนามแหลมไว้ในร่อง ไม่คิดว่าเขาจะตัวขนาดนี้ พอตกลงไปก็คอหักเสียชีวิต ข้าไม่ได้คาดหวังว่ากับดักจะใช้ได้ผลเช่นนี้ ไม่เพียงทำสำเร็จ จับไล่เทียนป้าซึ่งและสมุนของเขาออกไป ยังถึงขั้นปลิดชีวิตของพี่น้องได้คนหนึ่ง’

เทียนซาซิงก้มหน้ามองเห็นร่างของพี่น้องคนนั้น สีหน้าของเขาไร้อารมณ์ พูดขึ้นว่า “เทียนป้าซิง”

เผยร่วหลันมองใบหน้าของเด็กชายคนนั้นอย่างละเอียดแล้วพูดว่า “ใช่แล้ว เขาอยู่ค่ายปีเซียะเหมือนกับเทียนป้าซิง”

ไม่นานนัก เสี่ยวหูจื่อกลับมาที่ร่อง ยืนอยู่ตรงข้ามเผยร่วหลัน มองลงไปแล้วพูดอย่างตกใจ “ตายแล้ว?”

เผยร่วหลันพยักหน้าหงึกแล้วพูดว่า “ข้าไม่ได้คาดหวังว่าหลุมนี้จะตกลงไปแล้วตาย” นางสูดลมหายใจแล้วเอ่ยถามว่า “พวกเทียนป้าซิงไปไกลแล้ว?”

เสี่ยวหูจื่อตอบว่า “ไปไกลแล้ว”

เผยร่วหลันสงบลงแล้วพูดว่า “มาซุดอีกหลุมหนึ่งกันเถอะ จะได้ฝังเขา”

เสี่ยวหู่จื่อกับเทียนซาซิงผิงกัศิระะ แล้วเริ่มชุดหลุมห่างออกไปไม่กี่จั้ง
เผยรั่วหลันเข้าไปช่วย เสี่ยวหู่จื่อพูดห้ามว่า “บาดแผลที่ไหล่ของเจ้า
เพิ่งปริแตกเลือดออก อย่าเพิ่งขยับ ให้พวกเราทำจะสะดวกกว่า”

เผยรั่วหลันรู้สึกเจ็บปวดที่ไหล่อย่างรุนแรงจริงๆ ทำได้เพียงโบกมือ
แล้วกระซิบบว่า “เทียนเหมิงซิง เทียนซาซิง พวกเจ้าช่วยชุดหลุมให้ลึกหน่อย”

เสี่ยวหู่จื่อเข้าใจความหมายของนาง นางไม่ต้องการให้ร่างของเทียน-
ปายซิงถูกพวกของเทียนเป่าซิงหรือเทียนคงซิงหาเจอ แล้วชุดเอามากิน
แม้มือทั้งคู่ของเขาจะแข็งที่อรุนแรง บาดแผลที่แขนขวายังเจ็บปวดอยู่บ้าง
แต่ยังพยายามชุดลึกลงไปสองสามนิ้ว เทียนซาซิงมีใบหน้าเฉยเมย ช่วย
ชุดดินอยู่ข้างๆ อย่างเงียบเชียบ ไม่พูดสักคำ จนกระทั่งเผยรั่วหลันพูดว่า
“พอแล้ว” ทั้งสองคนจึงวางร่างของเทียนปายซิงลงไปให้หลุม แล้วโกยดิน
ลงไป เหยียบพื้นให้เรียบ พยายามไม่ให้เห็นร่องรอยใดๆ

เผยรั่วหลันพยักหน้าและพูดว่า “ขอบใจมาก” เสี่ยวหู่จื่อโบกมือ
ไม่ตอบ ส่วนเทียนซาซิงเบือนหน้าหนีไป

ทั้งสามกลับไปถ้ำด้านหลังน้ำตก และพักสักครู่

เสี่ยวหู่จื่อเอ่ยถามว่า “ตอนนี้เราควรทำอย่างไรดี”

เผยรั่วหลันครุ่นคิดเรื่องนี้อยู่แล้ว บ่นพึมพำว่า “เทียนเป่าซิงไม่ใช่
คนโง่ แม้จะกลัวสัตว์ประหลาดหิมะ แต่เพื่อให้มือทอง จะต้องพาสุนัข
จับปลาที่นี่อีกครั้ง เราต้องออกจากที่นี่เร็วที่สุด

เทียนซาซิงกล่าวว่า “ไปที่ใด”

ทั้งสามคนต่างรู้ว่า ถ้าหลังถ้าวัลย์บนหน้าผาถูกลูกสุนของเทียนคง-
ซิงค้นพบ ที่ซ่อนตัวตรงน้ำตกนี้ก็就会被เทียนเป่าซิงหาเจอในไม่ช้า พวกเขา
ไม่มีที่ซ่อนอีกแล้ว จิตใจจึงอดหดหู่ไม่ได้ สีหน้าของเทียนซาซิงไม่สบายใจ
ยิ่งนัก จนยากจะซ่อนความโกรธแค้นไว้ได้ จ้องถ่มน้ำลายไปที่เสี่ยวหู่จื่อ

เผยรั่วหลันจึงเฝ้ามองข้ามสีหน้าของเทียนซาซิง แสร้งทำเป็นไม่เห็น
หลังการร่วมแรงของเทียนซาซิงกับเสี่ยวหู่จื่อเมื่อครู่นี้ตอนที่ฝั่งเทียนปายซิง
นางได้วางแผนขั้นต่อไปแล้ว และพูดว่า “เราเข้าไปในปากก่อนถะ ทาตันไม้
แล้วปีนขึ้นไปอยู่ที่สูง ผ่านคันทันนี้ไปได้แล้วค่อยว่ากัน พรุ่งนี้เช้า เราค่อย

ไปที่ขอบหน้าผาทางตะวันออกเฉียงใต้ มองหาที่ซ่อนใหม่”

ทั้งเลี้ยวหัวจ้อและเทียนซาซิงฟังแล้วคิดว่าไม่มีทางไหนดีไปกว่านี้ ดังนั้นทั้งสามคนจึงสละพากระสอบอาหารและปลาสีตัวเดินช้า ๆ เข้าป่าไป

เผยร่วหลันรู้สึกร่างกายอ่อนแออย่างยิ่ง แผลที่ไหล่ปวดเสียวปวดร้อนมากขึ้น แต่นางรู้ว่าตัวเองต้องพยายามอดทนไว้ไม่แสดงอาการอ่อนแอออกมา แม้สองคนข้าง ๆ จะเป็นเพื่อนที่ดีของนาง แต่ก็เป็นศัตรูกัน นางรู้ว่าตราบดีที่นางผ่อนคลาย สองคนนี้จะต่อสู้กันสุดชีวิตจนตายกันไปข้าง วรยุทธ์ของนางไม่เพียงพอที่จะห้ามคนทั้งคู่ จึงต้องพึ่งการขึ้นนำของนาง ทำให้ทั้งสองอยู่กันอย่างสงบสุขชั่วคราว แต่การขึ้นนำของนางนั้นอยู่ที่ว่าจะพาทั้งสามคนออกจากปัญหาและผ่านความยากลำบากไปได้หรือไม่

เมื่อเดินออกไปไม่ถึงหนึ่งหลี่ ทั้งสามคนก็มาถึงชายป่า ข้าง ๆ เป็นพื้นที่เปิดโล่ง พวกเขามุ่งหน้าไปทางหน้าผา แต่กลับเผชิญหน้ากับกลุ่มพี่น้องสิบกว่าคน พี่น้องเหล่านั้นสวมใส่เสื้อคลุมหลายชั้นหนา ๆ ดูเหมือนจะสกปรกเลอะเทอะมาก

เมื่อพี่น้องกลุ่มนั้นมองเห็นพวกเขาสามคนก็หยุดทันที แล้วหนึ่งในนั้นตะโกนขึ้นด้วยความตกใจว่า “เทียนเหมิงซิง เทียนซาซิง เทียนเวยซิง! ศิษย์ทฤษฎสามคนอยู่ที่นั่น!”

เผยร่วหลันแอบคร่ำครวญในใจ แต่เห็นเทียนชู่ซิงกับเทียนอู่ซิงอยู่ในนั้น จึงรู้ว่าพี่น้องกลุ่มนี้เป็นพรรคพวกของเทียนคงซิงซึ่งมีจำนวนมาก ฝ่ายเราจะหลบหนีไม่ใช่เรื่องง่าย ความคิดของนางเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว แล้วกระซิบกับสองคนที่อยู่ข้างตัวว่า “เอาอาวุธออกมา ฟังคำสั่งข้า ก่อนที่ข้าจะโจมตี เทียนซาป้องกันทางขวา เทียนเหมิงป้องกันทางซ้าย พุ่งเข้าไปด้วยกัน ตรงทะลุผ่านต้นไม้ อย่าหันกลับมา อย่าลืติดพัน!”

หลังจากพูดจบ ก็เห็นเด็กผู้ชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งเดินออกมาจากกลุ่มคน นั่นคือเทียนคงซิง หน้าตาของเขายังคงหล่อเหลา แต่มีไอสังหารเล็กน้อยอยู่ที่หว่างคิ้ว เขาใส่ผ้าฝ้ายหลายชั้นคลุมตัว หัวก็คลุมด้วยผ้าฝ้าย

¹ ประมาณ 500 เมตร

ล้วนเป็นเสื้อผ้าสีดำของพวกพี่น้องเอามาใส่รวมกัน เผยรั้วหลันเหลือบมองปราดเดียวก็รู้ว่าเขาไม่ได้แต่งตัวให้อบอุ่น แต่ทำเพื่อแสดงสถานะของตนในฐานะผู้นำ

เทียนกงซิงเดินขึ้นหน้า ทำทางหยิ่งโอหังมาก แล้วหัวเราะเย้ยหยันพูดว่า “เท่าหัวสามตัว ในที่สุดก็โผล่ทางออกจากโคลนแล้วสิ!”

เผยรั้วหลันทำสีหน้าเย้ยหยันล่ำพองใจ หัวเราะเล็กน้อยแล้วพูดว่า “ใช่แล้ว พวกเราใช้ชีวิตสุขสบาย ดูพวกเจ้าจะรันทดนะ ฮ่าๆ ทั้งหนาวทั้งหิว ดูแล้วน่าสมเพช! ดังนั้นพวกเราจึงตัดสินใจออกมาช่วยพวกเจ้าอีกแรง”

เทียนกงซิงจ้องเขม็งมองไปที่เผยรั้วหลันแล้วพูดว่า “เจ้ายังช่วยตัวเองไม่ได้เลย วังหินหัวซุกหัวซุนเหมือนหนูถูกงูไล่กัด เอาอะไรมาพูดว่าจะมาช่วยข้าอีกแรง เหลวไหลสิ้นดี! ถ้าอยากจะช่วยข้าอีกแรง งั้นก็ได้ ห้องเรากำลังหิวอยู่พอดี!”

ทันทีที่พูดเช่นนั้น พี่น้องที่อยู่ข้างหลังเขาหัวเราะลั่น อารมณ์เดือดพล่าน

เผยรั้วหลันขมวดคิ้วแล้วพูดว่า “เทียนกงซิง ข้าเป็นห่วงพวกเจ้าจริงๆ เจ้ารู้ไหม ถ้ากินเนื้อมนุษย์มากเกินไป ลำไส้จะเน่าอย่างช้าๆ จากกลางท้องหลังจากเน่าแล้ว เจ้ากินอะไรเข้าไปก็จะเอาออกมาไม่ได้ ในที่สุดท้องจะปองเหมือนกลอง พุงแตกตาย ตายแบบนั้นน่าเกลียดมาก!”

เทียนกงซิงชักสีหน้า แล้วตะโกนกร้าวว่า “นางปีศาจพูดไร้สาระ!”

เผยรั้วหลันส่ายหน้าแล้วพูดว่า “ข้าไม่ได้พูดไร้สาระ แม่เฒ่าจินบอกเรื่องนี้กับข้าเอง นางบอกว่ามีกลิ่นเนื้อมนุษย์ในยาสมุนไพรจีน มีพิษร้ายแรงมาก เมื่อใช้ยานี้ต้องระมัดระวังเป็นอย่างมาก เพียงแค่ครึ่งตำลึงก็พอจะทำให้ลำไส้เริ่มเน่าเสียได้ เหมือนอย่างเจ้าที่กินเนื้อมนุษย์มาตลอดหลายวันแบบนี้ เกรงว่าลำไส้จะเน่าไปแล้วครึ่งหนึ่งใช่ไหม”

สีหน้าของเทียนกงซิงเขียวปัด ตะโกนขึ้นว่า “พวกพี่น้อง จัดการศิษย์ทรมยศสามคนนี่!”

ทว่าพี่น้องที่อยู่ข้างหลังเขารู้สึกตกใจเพราะคำพูดของเผยรั้วหลัน จึงยื่นมือออกมาลูบท้องอย่างอดไม่ได้ แต่ไม่มีใครก้าวไปข้างหน้า

ในขณะนี้ เพยร่วหลันตะโกนออกมาคำหนึ่งว่า “ลงมือ!” เข็มเอ๋อเหมยในมือหมุนออกไปอย่างรวดเร็ว กะพริบแสงสีเงินแวววาว นางซัดเข็มเอ๋อเหมยออกไป เทียนซาซิงมีสัญญาณลับที่รู้กันดีกับนาง จึงชักกริชคู่ออกมาทันที แล้วตามหลังไปในฉับพลัน เสี่ยวหูจื่อเข้าไปเพียงครึ่งก้าว แล้วตึงดาบตัดพายุออกมา ตามหลังพวกเขาไป ทั้งสามพุ่งตรงเข้าหาเทียนกงซิง

เทียนกงซิงยังไม่ทันรู้สึกตัว เข็มเอ๋อเหมยของเพยร่วหลันก็ไปจ่อตรงคอของเขาแล้ว ในขณะนี้กริชของเทียนซาซิงได้เข้าโจมตีเขาทั้งซ้ายขวา ต่อให้เทียนกงซิงยกดาบขึ้นป้องกันก็ไม่สามารถหยุดการโจมตีของคมอาวุธสามเล่มนี้ได้ เมื่ออยู่ในสถานการณ์วิกฤติวุ่นวาย เขาจึงเอื้อมมือออกไปคว้าพี่น้องคนหนึ่งที่อยู่ข้างๆ เข้ามาบังตัว ถ้าไม่ใช่เพยร่วหลันและเทียนซาซิงยังมีมือไว้ทันเวลา ลำคอของพี่น้องคนนี้จะถูกคมอาวุธทันทีและตายในที่นั้น

เพยร่วหลันเห็นได้ชัดว่าพี่น้องคนนั้นรูปร่างอ้วนเตี้ย เป็นเทียนจิวซิงของค่ายเต๋าต้า เพยร่วหลันบอกกับตัวเองว่าสถานการณ์ช่างเลวร้ายเหลือเกิน! แล้วคิดว่า ‘เทียนกงซิงทำได้แม้แต่ฆ่าคนกินเนื้อ ยังจะมีอะไรที่ทำได้อีก’ ในใจนางโกรธมาก ชักแขนกลับทันที แล้วซัดเข็มเอ๋อเหมยไปทางหน้าอกของเทียนกงซิงอีกครั้ง เทียนกงซิงยกดาบคมหมาป่าขึ้นต้าน เกิดแรงปะทะดุเดือด บังคับให้นางถอยกลับไปสองสามก้าว ขณะที่เทียนซาซิงและเสี่ยวหูจื่อที่อยู่ข้างกันก็มีปฏิกิริยาตอบสนองรวดเร็ว ยกคมดาบขึ้นพร้อมเพรียงแล้วโจมตีไปทางเทียนกงซิง

เดิมทีวรยุทธ์ของเทียนกงซิงนั้นด้อยกว่าทั้งสามคน จะต้านสามคนที่รวมพลังกันได้อย่างไร จึงต้องล่าถอยหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว แต่มือก็ยังคว้าตัวเทียนจิวซิงไว้ไม่ปล่อย เอาเขามาเป็นโล่กำบังให้ตัวเอง เทียนจิวซิงจึงได้แต่ตะโกนด้วยความตกใจ “ปล่อยข้าไป! ปล่อยข้าไป!”

เทียนซาซิงกับเสี่ยวหูจื่อไม่ต้องการฆ่าเทียนจิวซิง จึงถอนอาวุธกลับคืน เพยร่วหลันคว้าโอกาสจากทางด้านข้าง แหงเข็มเอ๋อเหมยในมือซ้ายเข้าหน้าผากของเทียนกงซิง ส่วนมือขวาแทงเข้าข้อมือซ้ายของเทียนกงซิงที่จับเทียนจิวซิงไว้ บังคับให้เขาปล่อยมือ เทียนกงซิงไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ จึงต้องปล่อยมือจากเทียนจิวซิง แล้วยกดาบคมหมาป่าปิดเข็มเอ๋อเหมย

ที่แทงใส่ใบหน้าของเขาออกไป

ทันทีที่เทียนจิวซิงถูกเทียนกงซิงปล่อยออกมา ก็พุ่งลงกลับสนจับทิศทางไม่ถูก จึงวิ่งไปข้างหน้าไม่รู้ทิศรู้ทาง หวิดจะชนกับเผยร่วหลัน นางจึงต้องหุดมือถอยร่นไปด้านหลัง ในขณะที่เทียนจิวซิงวิ่งไปที่ด้านหน้าของเทียนกงซิง ดาบของเทียนกงซิงก็ตวัดตัดเข้าไหล่ของเทียนจิวซิง ตัวดาบบาดลึกลงไปถึงชายเสื้อกั๊ก เทียนจิวซิงกรี๊ดร้องโอดโอย นั่งอยู่กับที่ เลือดสดไหลบ่าทะลักออกมาจากบาดแผล จากนั้นตัวก็อ่อนยวบล้มฟุบลงไปที่พื้นและไม่ขยับอีกเลย

เผยร่วหลันเองก็ชะงัก นางลงมือบังคับให้เทียนกงซิงปล่อยเทียนจิวซิง แต่นึกไม่ถึงว่าเทียนกงซิงจะฟันเทียนจิวซิงจนตาย นางฝันชมความตื่นตระหนกในใจ จับจ้องไปที่เทียนกงซิงแล้วตะโกนว่า “เจ้าจับเทียนจิวซิงเป็นเกราะป้องกันตัว ทั้งยังฆ่าเขาด้วยมือของเจ้าเอง นี่มันคืออะไร เจ้าทิวจึงฆ่าพี่น้องมากินตามอำเภอใจ หลังจากกินพี่น้องจนหมดแล้วนั้นจะอย่างไร”

เดิมทีเทียนกงซิงไม่มีเจตนาจะฆ่าเทียนจิวซิง แต่ในเวลานี้ดวงตาทั้งคู่ของเขาเป็นสีแดงฉาน ยกดาบพาดฟันไปทั่วและตะโกนว่า “ข้าจะฆ่าพวกเจ้าก่อน กินให้หมดแล้วค่อยว่ากัน!”

เผยร่วหลันไม่ต้องการเผชิญหน้ากับเขา กระซิบบอกกับเสี่ยวหูจื่อและเทียนซาซิงว่า “ไป! รีบเข้าไปในป่า!” นางยกเข็มเอ๋อเหมยขึ้นมาแล้วรีบวิ่งไปที่ด้านข้าง พุ่งตัวไปยังทางสายหนึ่งท่ามกลางหมู่พี่น้อง เสี่ยวหูจื่อกับเทียนซาซิงตามหลังนางไป ผลักพี่น้องหลายคนที่ยิงเข้ามาโจมตีให้ถอยร่น ได้ยินแต่เสียงร้อง มีดบินหลายเล่มซัดออกมาในอากาศ เป็นมีดบินที่เทียนอี้ซิงซัดออกมา

เผยร่วหลันใจกระตุกดูบ เอ่ยว่า “มือซ้ายของนางซัดมีดบินได้!” โชคดีที่มือซ้ายของเทียนอี้ซิงไม่ค่อยแม่นยำ มีดบินยังปาไม่โดนพวกเขาทั้งสามคน พวกเขาจวนจะหะมุตเข้าไปในป่า เทียนกงซิงและคนอื่นๆ ตะโกนอยู่นอกป่า ไม่ได้ไล่ล่าตามเข้ามา เห็นได้ชัดว่ายังเต็มไปด้วยความกลัว ไม่กล้าบุ๋มบ่ามไล่ตามไป

บทที่ 32

ยูแหยมให้แตกกัน

หลังจากทั้งสามคน วิ่งออกไปหลายหลี่แล้วถึงค่อยหยุดหายใจ เหยี่ยวหัวล้านหันกลับมาถามว่า “บาดเจ็บหรือเปล่า” ทั้งสี่วูหู้จื้อและเทียนซาซิงต่างส่ายหน้า

เหยี่ยวหัวล้านกล่าวว่า “ดีมาก เราไม่มีบาดเจ็บ หากบาดเจ็บหนักเกินไป อาจตายได้ จะต้องระวังอย่างยิ่ง อย่าบาดเจ็บสาหัสเด็ดขาด”

สี่วูหู้จื้อเอ่ยถามว่า “แล้วเจ้าล่ะ ไม่ได้บาดเจ็บใช่ไหม”

เหยี่ยวหัวล้านส่ายหน้าแล้วพูดว่า “ไม่ได้แผลใหม่” แล้วเสริมอีกว่า “ท้องฟ้ามีดคุ่มมาก เรารับหน้าที่พักผ่อนกัน”

ตอนนี้ทั้งสามเงยหน้าขึ้นพร้อมกัน มองหาต้นไม้ใหญ่ที่เหมาะสมจะอยู่อาศัย เวลานั้นเป็นฤดูหนาว กิ่งไม้ร่วงโรยกระจัดกระจาย มีแต่ต้นสนและต้นเชียง¹ เพียงสองสามต้นที่ยังมีใบไม่อยู่ แต่ถูกปกคลุมด้วยหิมะ ในที่สุดพวกเขาก็พบต้นเชียงที่อยู่ใกล้กับหน้าผาต้นหนึ่ง กิ่งไม้และใบไม่มีหิมะไม่มาก ลำต้นก็แข็งแรง ทั้งสามคนปีนขึ้นไปบนกิ่งไม้แล้วขดตัวนั่งหลับ

คืนนั้นเหยี่ยวหัวล้านนั่งอยู่บนกิ่งเชียง ช่มตาหลับไม่ได้เลย นางไม่อาจสลัดใบหน้าของเทียนปายซิงที่เสียชีวิตในกับดักและเทียนจิวซิงที่ถูกเทียนคงซิงฟันจนตายไปได้ นางคิดในใจว่า เราสาบานว่าจะไม่ฆ่า แต่ก็ยังทำให้พี่น้องสองคนตายไปแล้ว

¹ ต้นโอ๊ก

หลังจากผ่านการต่อสู้ดุเดือดในวันนี้ นางรู้ชัดเจนว่า ถึงแม้จำนวนคนของฝ่ายนางจะน้อย แต่ความแข็งแกร่งก็เพียงพอจะต่อสู้กับพี่น้องสองกลุ่มที่คนมากกว่าได้ ทั้งสามคนมีวรยุทธ์ยอดเยี่ยม กำลังกายเหนือผู้คน บวกกับอาหารที่ซ่อนไว้ล่วงหน้ากับปลาที่จับได้ ยังสามารถเติมเต็มท้องได้ชั่วคราวไม่ถึงขั้นต้องฆ่าแกงแย่งชิงอาหารกัน ยังไม่ตักอับถึงกับต้องกินเนื้อมนุษย์อย่างโจ่งแจ้งเหมือนเตียนเป่าซิงและเตียนคงซิง นอกจากนี้นางยังครองสติอยู่และรับมือในยามวิกฤติได้ พลิกเหตุร้ายให้กลายเป็นดี ครองความได้เปรียบเหนือกว่าอำนาจฝ่ายอื่นๆ เล็กน้อย

แต่นางก็อดจิตใจร้อนรุ่มกระสับกระส่ายไม่ได้ สถานการณ์เช่นนี้จะเป็นอย่างอื่นนานแค่ไหน เราสามคนได้รับบาดเจ็บไปแล้วสองคน ถ้าใครได้รับบาดเจ็บสาหัสอะไรอีก จะถูกฝ่ายตรงข้ามสังหารได้ตลอดเวลา แล้วคิดว่า ‘ถ้าเขาไม่ทำร้ายข้า ข้าก็จะไม่ทำร้ายเขา พวกเขาจะมาชิงดินแดนของเราฆ่าเราไปกินให้อิ่มท้อง ไหนเลยเราจะนั่งนิ่งรอความตาย แม้จะไม่ได้เริ่มฆ่าใครก่อน เราก็ต้องปกป้องตัวเอง ส่วนวิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันตัวเองประการแรกคือให้ศัตรูรู้ถึงความแข็งแกร่งของเรา ช่มชู้พวกเขาให้กลัวไม่มาบุกรุกง่าย ๆ นี่คือนโยบายที่เราทำไปแล้ว ประการที่สองคือลดความแข็งแกร่งของศัตรู วันนี้เตียนคงซิงคว่าพี่น้องมาเป็นคนรับเคราะห์แทน โหดร้ายไร้มนุษยธรรม ไม่มีทางยืนหยัดอยู่ได้นานเด็ดขาด ข้าจึงต้องยุแหย่ให้พวกเขาแตกกันเล็กน้อย ลูกน้องของเขาก็จะลุกขึ้นมาก่อภพทันที เมื่อพวกเขาภพในวังของตัวเอง ความแข็งแกร่งของกลุ่มนั้นจะอ่อนแอลงอย่างมาก’

เผยแพร่วิถีล้นสุดลมหายใจ แผนในใจปรากฏขึ้นมาช้า ๆ นางไม่ต้องการฆ่าคน และยิ่งไม่ต้องการฆ่าพี่น้องเหล่านี้ที่ไม่ยุติธรรมกับนาง แต่นางก็ตัดสินใจจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ใช่แค่ตัวนางเอง แต่ยังต้องการให้เตียนซาซิงและเสี่ยวหู่จื่อมีชีวิตต่อไปกับนางด้วย นางรู้ว่าตัวเองจะต้องรักษาปณิธานให้แน่วแน่มั่นคง ถึงจะต้านทานความหิวโหย ความหนาวเย็น การปิดล้อมที่บ้าคลั่งของพี่น้อง ยืนกรานจะไม่ฆ่าคน ไม่กินคน ผ่านช่วงฤดูหนาวนี้และผ่านด่านที่สองไป

ในวันถัดมา เผยร่วหลันก็เริ่มใช้กลยุทธ์ของตน ก่อนหน้านั้นนางเคยได้ยินข่าวว่าเทียนกงซิงและพวกรวมตัวอยู่ด้วยกันในละแวกถ้ำจตุรเทพ จึงรู้สถานการณ์ของฝ่ายนั้น รู้ว่าจะยุแหย่พวกเขาให้แตกคอกันภายในนั้นง่ายมาก เหตุที่เทียนกงซิงควบคุมกลุ่มสมุนนี้ได้เป็นอย่างดีสำเร็จ ล้วนอาศัยอำนาจฤทธิ์และลูกไม้อันน่าหวาดกลัวของเขาทั้งสิ้น ตอนนั้นพวกเขาไม่มีหนทางหาอาหาร จึงต้องหาซื้อแก้ตัวเป็นครั้งคราวเลือก ‘คนทรยศ’ มาฆ่ากินเพื่อเลี้ยงชีวิตพี่น้องที่เหลืออยู่ แต่ในกลุ่มพวกเขามีกันเพียงสิบกว่าคนค่อยๆ กินไปเรื่อยๆ ก็จะต้องหมดเข้าสู่วันหนึ่ง ส่วนพวกพี่น้องก็ต้องคิดว่าทุกคนตกอยู่ในอันตราย ไม่รู้ว่าใครจะเป็นรายต่อไปที่ถูกเรียกว่า ‘คนทรยศ’ แล้วตัวเองจะถูกกินหรือไม่

เผยร่วหลันบอกแผนการของนางกับเสี่ยวหูจื่อและเทียนซาซิง เทียนซาซิงพยักหน้าเพียงอย่างเดียว แต่เสี่ยวหูจื่อตื่นเต้นมาก พูดว่า “เป็นความคิดที่ดี! เราจะทำ!”

ในสามคนนี้เทียนซาซิงพูดจาไม่เก่ง ย่อมเป็นเผยร่วหลันและเสี่ยวหูจื่อที่ออกหน้า เข้าตรูของวันนี้ ทั้งสองคนแอบซุ่มอยู่นอกถ้ำจตุรเทพ ยืนห่างออกไป มองทางหนีทีไล่ มองหน้ากันแวบหนึ่งแล้วพยักหน้า เผยร่วหลันตะโกนว่า “เมื่อสามวันก่อนเทียนกงซิงฆ่าศิษย์ทรยศเทียนหย่งซิง เมื่อวานนี้ยังจับเทียนจิวซิงเป็นคนรับเคราะห์แทน ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะฆ่าใคร”

เสี่ยวหูจื่อรับลูกต่อตะโกนว่า “เทียนกงซิงไม่รู้วิธีจับปลาเป็นอาหาร รู้แต่จับพี่น้องมาฆ่ากินเป็นอย่างเดียว ในไม่ช้าทุกคนจะถูกกินจนเกลี้ยงแน่!”

เผยร่วหลันตะโกนว่า “ถ้าไม่หยุดเทียนกงซิงที่ฆ่าคนกินคน ใครจะรักษาชีวิตไว้ได้! มีเพียงมาเป็นพวกกับเทียนเวยซิง เทียนเหมิงซิง และเทียนซาซิงเท่านั้น ถึงจะมีอาหารกินและช่วยชีวิตเจ้าได้!”

เสี่ยวหูจื่อตะโกนตามไปว่า “พี่น้องที่สนใจจะเข้าร่วมกับเรา โปรดมาหาเราในป่า พวกเรายินดีต้อนรับตลอดเวลา! เราไม่ฆ่าหรือกินคนจะร่วมแรงร่วมใจกันจับปลากินเพื่อผ่านฤดูหนาวนี้ไป!”

หลังจากทั้งสองผลัดกันพูดจนจบก็กลับไปที่พักในป่า

เสี่ยวหูจื่อเอ่ยถามว่า “ดูซิจะมีพี่น้องตัดสินใจหนีจากเทียนกงซิง

และยอมเข้าร่วมกับเราหรือไม่”

เผยร้วหลันม้มปาก ขบคิดครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ส่ายหน้าพูดว่า “ข้าหวังว่าพวกเขาจะยอมมา แต่ก็ไม่อยากให้มา”

เสี่ยวหู่จื่อถามว่า “ทำไมล่ะ”

เผยร้วหลันกล่าวว่า “จะปลุกกระดมให้พวกเขาต่อต้านเทียนกงซิง จะต้องให้ทางรอดอีกทางก่อน พวกเขาถึงจะกล้าลงมือ พวกเขากลัวความอำมหิตของเทียนกงซิง ข้าเดาว่ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่กล้าต่อต้าน ส่วนใหญ่ยังรักตัวกลัวตาย อยู่ใต้อุ้งมือปีศาจของเทียนกงซิง จึงต้องรักษาทนเองไว้ก่อน ส่วนที่จะยอมเข้ากับเรา พวกเขาก็กลัวเทียนกงซิง และคิดว่ามันอันตรายกว่าที่จะเชื่อใจเรา เทียนกงซิงจะไม่ยอมทนกับคนทรยศเด็ดขาด เทียนกงซิงจับพวกเราไม่ได้แล้วก็ฆ่าไม่ได้ด้วย แต่จับแล้วฆ่าพี่น้องที่ทรยศได้”

เสี่ยวหู่จื่อพยักหน้า

เผยร้วหลันพูดอีกว่า “จริงๆ แล้ว ข้าไม่อยากให้พี่น้องมาเข้าด้วย ตอนนี้เราสามคนกำลังร่วมมือกันไม่ให้มีช่องโหว่ ถ้ามีผู้มาใหม่ เราไม่รู้ว่าเขาจะยอมมาอย่างจริงใจหรือเข้ามาเป็นไส้ศึก ไม่สามารถเชื่อใจได้เลย หน้ข้ามีอีกปากที่จะมาแบ่งอาหารด้วย การมีชีวิตอยู่ต่อก็ยอมยากขึ้น”

เสี่ยวหู่จื่อพยักหน้าอีกครั้งแล้วพูดว่า “เจ้าคิดถูกต้อง”

เผยร้วหลันยิ้มเล็กน้อยแล้วพูดว่า “ในใจเจ้าต้องคิดอยู่แล้ว แม้ปากข้าจะเชิญพวกเขาเข้ามารวมกลุ่ม แต่จริงๆ แล้วในใจไม่อยากให้มา นี่ไม่ใช่ปากไม่ตรงกับใจ แต่มีเจตนาหลอกคนทรยศหรือ”

เสี่ยวหู่จื่อส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วพูดว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ได้ตั้งใจหลอกหลวง เราได้พูดคุยกันแล้ว เราทำอย่างนี้เพื่อปกป้องตัวเองเท่านั้น”

เผยร้วหลันหันมามองเขาแล้วพูดซ้ำๆ ว่า “ข้ารู้ว่าข้าไม่ใช่คนดีอะไร มักจะทำทุกอย่างโดยไม่เลือกวิธีการ พูดตามตรง ข้าเป็นคนเห็นแก่ตัว พี่น้องคนอื่นๆ จะเป็นหรือตาย ข้าไม่ได้สนใจมากมายนัก หวังเพียงเจ้า ข้ากับเทียนซาซิง เราสามคนอยู่รอดและผ่านช่วงฤดูหนาวนี้ไปได้”

ในเวลานี้เสี่ยวหู่จื่อเชื่อมั่นในตัวเผยร้วหลันมาก เมื่อฟังนางพูดเช่นนี้

ถึงกับรู้สึกสบายใจ เขาลอบคิดในใจว่า ‘ลิวเอ๋ออยากให้ข้ามีชีวิตอยู่ต่อ ข้าจะยอมแพ้ไม่ได้เด็ดขาด!’ จึงเอ่ยเสียงต่ำว่า “ขอบใจเจ้ามาก ลิวเอ๋อ ข้าเชื่อเจ้า”

เผยร่วหลันยิ้มให้เขาแล้วคิดในใจว่า ‘ตราบใดที่เขาเชื่อมั่นอยู่ภายใต้การชักนำของข้า เราจะมีชีวิตรอดต่อไป แต่นี้ก็เพียงพอแล้ว’ จึงเอื้อมมือออกไปแล้วกุมมือของเสี่ยวหูจื่อไว้

เสี่ยวหูจื่อรู้ว่าฝ่ามือของนางเรียวยาวและนิ่มนวล ช่างจินตนาการถึงวรยุทธ์ของนางได้ยากมากจริงๆ เข็มเอ๋อเหมยคู่หนึ่งใช้งานออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม มองไม่ออกถึงสติปัญญาและความกล้าหาญของนาง แผนในใจนางก็ช่างแยบยล นางต้องไม่พ่ายแพ้ให้แก่เด็กคนใดในหุบเขาแน่นอน

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา เผยร่วหลันกับเสี่ยวหูจื่อก็กินตะโกนที่ด้านนอกถ้ำจตุรเทพด้วยกันทุกวัน เพื่อปลุกปั่นให้พี่น้องสมุนของเทียนกงซิงก่อกบฏหัววันต่อมา กลยุทธ์นี้ก็บังเกิดผลในที่สุด เทียนกงซิงได้ยินพวกเขาตะโกนเอะอะอยู่นอกถ้ำเป็นครั้งคราว ย่อมเดือดดาลยิ่งนัก ตั้งใจแน่วแน่จะจับพวกเขา จึงส่งลูกน้องไปป้องกันอยู่นอกถ้ำจตุรเทพทั้งวันทั้งคืน แต่เสี่ยวหูจื่อกับเผยร่วหลันคล่องแคล่วว่องไว วิชิตัวเบาล้ำเลิศ พี่น้องที่คุ้มกันไม่สามารถจับได้อยู่แล้ว เทียนกงซิงโมโห แสร้งขู่ว่าจะฆ่าพี่น้องคนหนึ่งที่ได้รับผิดชอบเฝ้ายามเพื่อลงโทษ ในเวลานั้นคนที่รับผิดชอบเฝ้ายามมีทั้งหมดสามคน เขาตัดสินใจจะฆ่าทั้งหมดก็ทำได้ แต่หากมีเพียงแค่นั้นเดียวที่ถูกฆ่า เท่ากับว่าเขากำลังหาข้ออ้าง คิดจะฆ่าพี่น้องเอามากินเป็นอาหารให้อิ่มท้อง

พี่น้องคนอื่นๆ รู้อยู่แก่ใจ ในที่สุดก็ทนไม่ไหว ลุกฮือแล้วตะโกนว่า “เราไม่อยากกินพี่น้องของตัวเอง!” มีพี่น้องบางคนตะโกนว่า “ทำไมไม่ไปต่อสู้กับเทียนเป้าซิงแล้วแย่งเขตสระน้ำกลับมา หาวีจี้ขับปาลามกินดีไหม”

ดวงตาทั้งคู่ของเทียนกงซิงแดงก่ำ ความมอดอยากยาวนานทำให้เขาไม่อาจขบคิดได้ เมื่อเห็นพวกพี่น้องไม่เชื่อฟังคำสั่ง ความโกรธจึงปะทุขึ้นทันที โบกดาบคมหมาป่าแล้วตะโกนว่า “ข้าจะฆ่าพวกเจ้าทุกคน! ฆ่าให้หมด!”

หลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้นกับกลุ่มของเทียนกงซิง เผยรั่วหลั่นเองก็ไม่ได้เห็นกับตา รู้เพียงว่าพี่น้องห้าคนเสียชีวิตในท้ายที่สุด ส่วนถ้ำจตุรเทพก็ว่างลง เทียนกงซิงพาลูกน้องที่เหลือย้ายออกจากถ้ำจตุรเทพ ไม่รู้ว่าไปปักหลักที่ไหน

เสี่ยวหูจื่อชื่นชมเผยรั่วหลั่นไม่ขาดปาก คิดว่านางไม่เพียงวรยุทธ์สูงส่ง ยังฉลาดเฉลียวไร้คนเทียบเทียม ตั้งแต่นางช่วยชีวิตตนเองออกมาจากเงื้อมมือของเทียนกงซิงแล้วเชิญเขาเข้าร่วมกลุ่ม ความสุขุมเยือกเย็นของนางทำให้เสี่ยวหูจื่อเลื่อมใสอย่างยิ่ง เชื่อถือจากกันเบี่ยงของหัวใจ ปัญญา ความกล้าหาญและความคิดรอบคอบของนาง ทำให้เสี่ยวหูจื่อเริ่มเชื่อว่าไม่ว่าสถานการณ์จะยากเย็นแสนเข็ญเพียงใดก็ตาม ตราบใดที่ติดตามนางก็จะรอดชีวิตจากอันตรายและอยู่รอดต่อไปได้

ก่อนจะรู้จักกับลิ่วเอ๋อ เสี่ยวหูจื่อไม่คิดว่าเขาจะเคารพและเชื่อมั่นในเด็กสาวตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งถึงเช่นนี้ ตอนนั้นเขารู้สึกซาบซึ้งใจที่ได้รับเชิญจากนางให้เข้าร่วมกลุ่ม อาจกล่าวได้ว่าเป็นโชคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขา เมื่อพบกันครั้งแรก นางพูดกับเขาว่า “เจ้าเป็นคนมีจิตใจดีงามมากที่สุดเท่าที่ข้าเคยเห็นมา” ในตอนแรกเขาไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เอาแต่คิดในใจว่า ‘ข้านับว่าเป็นคนดีด้วยหรือ เช่นนั้นก็ไม่มีคนเลวแล้ว!’ คำพูดนี้ดังสะท้อนในหัวใจของเขาตลอดเวลา ทำให้เขาหัวนโหนอย่างลึกซึ้ง ทว่าเมื่อเห็นความทารุณอำมหิตของเทียนกงซิงจึงค่อย ๆ เชื่อว่าเขาไม่ได้เป็นคนเลวจริง ๆ แน่แน่นอนอาจกล่าวได้ว่าเขาตั้งใจจะเป็น ‘คนดี’ ความตั้งใจที่จะติดตามลิ่วเอ๋อก็แน่วแน่มากขึ้น เขาตัดสินใจอย่างลับ ๆ ว่า ‘ไม่ว่าจะเผชิญกับความยากลำบากและอันตรายอะไรในอนาคต ข้าจะไปพร้อมกับลิ่วเอ๋อ ร่วมเป็นร่วมตายไปด้วยกัน’

ตามที่เผยรั่วหลั่นคาดไว้ หลังจากเกิดเหตุุ่นวายในกลุ่มของเทียนกงซิงก็ไม่มีพี่น้องคนใดมาสวมักัดกับพวกเขา พวกเขาเฝ้าสังเกตเป็นเวลาสามสัปดาห์ ไม่เห็นพวกของเทียนกงซิงกลับมา จึงเข้าไปอาศัยอยู่ในถ้ำจตุรเทพปิดปากถ้ำด้วยหินก้อนใหญ่และวางกับดักรอบ ๆ ตั้งแต่นั้นมาทั้งสามก็มี

สทณที่กำว้งขวงให้เก็บอหอรและนอนหลับอย่างสงบ ไม่กำลัวมและหิมะใช้ชีวิตสตะดวสบายและมันคงมำกขึ้น

การขาดอหอรยังเป็นปัญหำใหญ่สุดที่พวกเขาเผชิญหน้าอยู่ นอกเหนือจากการสำรวจเส้นทางของศัตรูและการปกป้องถ้ำจตุรเทพแล้ว ทั้งสามยังใช้เวล่ำส่วนใหญ่นในการหำอหอรเพื่อเติมเต็มห้องอื่กด้วย ในเรื่องใหญ่นี้เผยร่วหล่นหรือกับเทียนซำซิงและเสี่ยวหูจื่อ แล้วตัดสินใจว่าจะแบ่งกันหำอหอรอย่างไร

พวกเขาเฝ้ำสังเกตอยู่หล่ำยวัน จึงรู้ว่ำกลุ่มของเทียนเป้ำซิงยึดครองบริเวณน้ำตก มีพื่นองเฝ้ำอยู่ข้ำงสระน้ำและใต้้ำน้ำตกทั้งกล่ำงวันและกล่ำงคืนไม่ให้พรรคพวกของเทียนคงซิงหรือพื่นองคนอื่นมำจับปลำ อย่างไรก็ตำลुकน้องของเทียนเป้ำซิงว่ำยน้ำไม่แข็ง แม้จะลงน้ำจับปลำบ่อยๆแต่ใช้ว่ำจะได้ทุกวัน บำครั้งเว่นไปสองส่ำมวันถึงจะจับได้สักตัวหนึ่ง หลังจำกจับได้แล้ว พวกเขาก็วิ่งหือตะบึงไปร่ำยงำนต่อเทียนเป้ำซิงอย่างดีอกดีใจ ทุกคนรวมตัวกันกินปลำย่ำง ในเวล่ำนั้นมกจะไม่มีใครคอยเฝ้ำย่ำมสระน้ำสักหนึ่งหรือสองชั่วย่ำม

เสี่ยวหูจื่อคุ้นเคยกับซัยกุมิโกล์น้ำตก จึงรับผิดชอบซ่อนตัวอยู่ใกล้ๆ แล้วอดทนรอ ทั่นที่เห็นลูกน้องของเทียนเป้ำซิงจับปลำแล้วจำกไปนั้น ก็รีบกระโดดลงไปในสระน้ำ ใช้‘ตำข่ำยดักปลำ’ที่หำจำกเลื้อฟำงมำซ่อนปลำ เขำมกจะจับได้สี่ถึงหำตัวในครั้งเดียว หลังจำกนั้นก็รีบจำกไป เอำปลำซ่อนไว้ในหิมะข้ำงถ้ำจตุรเทพ ค่อยๆย่ำงกิน เพื่อเติมเต็มห้องของทั้งส่ำม

เผยร่วหล่นยังพบว่ำ แม้บึงจะปกคลุมไปด้วยโคลนและหิมะ แต่ก็มีสัตว์ที่กินได้ซ่อนอยู่ข้ำงใต้้ำไม่่น้อย เช่น จิ้งจกน้ำ คำงคก และงู เป็นต้น ในขณะนี้เป็นฤดูหนาวที่หนาวจัด สัตว์ตัวเล็กๆเหล่ำนี้จะซ่อนตัวจำศีลอยู่ใ่นพื้นดินหรือในร่องหินแตก จะต้องขุดกองหิมะออก ค้นหำในหนองน้ำอย่างระมัดระวังถึงจะขุดพวกมันออกมาได้ งำนนี้ย่ำกล่ำบำกมำก ไม่เพียงจะต้องขุดกองหิมะที่แข็งยะเยือกเท่านั้น แต่ย่ำงต้องพลิกก้อนหินที่หนาทึบและหนักอื่งจำกโคลนเหนะเหนะ แต่เทียนซำซิงดูเหมือนจะมีความส่ำมารถมำแต่กำเนิด สังเกตได้ว่ำสัตว์ตัวเล็กจำศีลอยู่ที่ไหน เผยร่วหล่นกับเสี่ยว-

หุจื่อใช้เวลาเกือบทั้งวันก็หาไม่ได้สักตัว เทียนซาซิงค้นหาค้างวันในหนองน้ำ ก็จับได้ตั้งสองสามตัว แม้บรรดาสัตว์ตัวเล็ก ๆ นี้จะมีเนื้อน้อยกระดูกมาก แต่ย่างแล้วอร่อยมาก ไม่มีกลิ่นคาวเกินไปเหมือนปลา บางคราวจับแมลงได้ พวกเขาก็จะกินกันอย่างเอร็ดอร่อย

ทั้งสามคนหาอาหารได้ทั้งหมดเท่าไรก็ส่งให้เผยร่วหลันเป็นผู้รวบรวม และแบ่งสันปันส่วน ในระหว่างเสี่ยวหุจื่อกับเทียนซาซิงนั้นยังเต็มไปด้วยความเป็นปฏิปักษ์ มักจะไม่ลงรอยกัน ถ้าไม่จำเป็นจะไม่มองหน้าหรือพูดคุยกันเลย หากมิใช่ว่าเผยร่วหลันเป็นคนกลางพยายามไกล่เกลี่ยให้อย่างดี ที่สุด พวกเขาจะต้องต่อสู้ ทะเลาะวิวาท และต่างคนต่างแยกทางกันไปแล้ว

เผยร่วหลันใช้สมองขบคิดอย่างหนักทุกวัน พยายามหาสิ่งที่กินได้ อย่างอื่นในหุบเขาแห่งนี้ แต่นอกจากดินหินและเปลือกไม้แล้ว หุบเขา ในช่วงฤดูหนาวรุนแรงนี้ก็ไม่มียะไรให้กินได้เลย ทุกครั้งที่กลับไปจับปลาที่น้ำตก นางมักจะเจียดเวลาเฝ้าหน้ามองหาด้นห้อยที่แห่งเดียวข้างน้ำตก แล้วพึมพำในปากว่า “ปลายหน้าหนาวยิ่งอีกไกล ไกลมาก ๆ เลย”

ในวันนี้ นางทนความทิวไม่ไหวจริง ๆ ตัดสินใจพูดกับเสี่ยวหุจื่อและเทียนซาซิงว่า “คนอื่นไม่รู้ว่าจะหาทางหากบจากบึงมากินได้ นี่เป็นความลับสุดยอดของเรา ในสระน้ำข้างน้ำตกมีปลา แต่ทุกคนรู้ว่าบัดนี้เทียนเป่าซิงครอบครองน้ำตก ไม่ให้คนอื่นเข้าไปใกล้ แต่เขามักจะจับปลาไม่ได้ โหนเลยจะยอมเสียเปล่า เราควรไปชิงน้ำตกกลับคืนมา”

เสี่ยวหุจื่อลั่นเลแล้วพูดว่า “ในกลุ่มของเทียนเป่าซิงยังมีคนมากกว่าสิบคน ผลัดกันเฝ้ายามทั้งกลางวันและกลางคืน แล้วจะชิงอาณาเขตของพวกเขาได้อย่างไร”

เผยร่วหลันครุ่นคิด จู่ ๆ ก็เผยรอยยิ้มแปลก ๆ แล้วพูดว่า “เทียนเป่าซิงกลัวผีที่สุด เราปลอมตัวเป็นผีแล้วทำให้พวกเขาตกใจกลัวจนหนีเตลิดไปเถอะ”

เสี่ยวหุจื่อปรบมือไชโยให้ร้องทันที ทั้งสามคนหาถุงกระสอบอาหารแห้งที่ว่างเปล่ามาได้สามใบ วางแผนจะเย็บเป็นเสื้อคลุมยาวผีสิง หวาย้อมไม่มีเข็มด้ายอยู่ในหุบเขา เผยร่วหลันฉุกคิดได้ในฉับพลัน หากังปลาที่

กินเหลื้อมาเจาะรูด้วยเข็มเอ๋อเหมยเพื่อทำเป็นเข็ม ส่วนด้ายก็ดึงออกมาจาก กระจกสะท้อนแสงสามเส้น ร้อยเข้าไปในรูเข็มเพื่อเย็บกระสอบติดกัน นางพูด กลั้วหัวเราะว่า “พวกเราฉลาดจริงๆ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะใช้กังปาลามาทำเป็นเข็ม!”

คนทั้งสามร่วมแรงร่วมใจเย็บกระสอบหลายใบให้เป็นใบเดียวกัน เผยร่วหลันใช้เข็มกังปาลาเย็บขอบกระจกสะท้อนแล้วทำเป็น ‘เสื้อคลุมผี’ ตัวยาว เสี้ยวหูจื่อเกิดนึกขึ้นได้จึงไปหาดินเหนียวสีดำและเลือดปลามาวาดดวงตาก ลวงโป่คูหนึ่งบนหัวของ ‘ผี’ แต้มลึนยาวสีแดงเลือด เมื่อดูในความมืด ราวกับผีประหลาดที่แลลึนยาวยิ่งนัก

ทั้งสามคนมองไปที่ผลงานชิ้นเอกของ ‘เสื้อคลุมผี’ แล้วอดหัวเราะ ไม่ได้ เสี้ยวหูจื่อกับเผยร่วหลันกอดกันหัวเราะลั่นอยู่พักหนึ่ง หัวเราะจน น้ำตาไหลออกมา แม้แต่เทียนซาซิงก็กลั้วไม่ไหว คล้ายเห็นฟันเล็กน้อย พวกเขาทั้งหัวและหนาวในหุบเขานี้ เมื่อตกอยู่ในอันตราย มีชีวิตอยู่ได้ วันหนึ่งก็ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่ได้ถึงวันที่สองไหม ไม่ค่อยได้มีโอกาสสนุกสนาน ท่ามกลางความขมขื่น ตอนนี้นักกลับได้หัวเราะเฮฮา

เมื่อเสี้ยวหูจื่อเห็นเผยร่วหลันหัวเราะเอนตัวไปมากก็คิดในใจว่า ‘ลิวเอ๋อยามปกติสีหน้าเรียบเฉย ดูเหมือนจะไม่ทุกข์ไม่สุข ไร้โกรธไร้โปรด นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าเห็นลิวเอ๋อหัวเราะสะใจ นางหัวเราะแล้วช่างงดงาม เหลือเกิน!’ แล้วคิดอีกว่า ‘หากเราสามารถออกจากหุบเขาสื่อโหลวที่น่า รังเกียจนี้ได้ ข้าหวังจริงๆ ว่าจะได้เห็นนางหัวเราะแบบนี้บ่อยๆ’

เมื่อคืนนั้นมาถึง เสี้ยวหูจื่อกับเผยร่วหลันไปที่น้ำตกพร้อมกับเสื้อ คลุมผีตามแผนที่วางไว้ ทั้งสองหาจุดที่กิ่งไม้หรือหม้อหม้อ เสี้ยวหูจื่อให้ เผยร่วหลันยืนบนไหล่ของเขา นางสวมเสื้อคลุมผีบนหัว ปกปิดร่างของ ทั้งสอง เมื่อเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เผยร่วหลันก็พูดว่า “เริ่มได้!”

เสี้ยวหูจื่อกระโจนออกมาจากพุ่มไม้ เผยร่วหลันเป่าปากเสียงแหลม แล้วตะโกนดังลั่นว่า “ใครกล้ามาขโมยปลาของข้าที่น้ำตกไปกิน!”

ในเวลานั้นเทียนเป่าซิงส่งลูกน้องเจ็ดคนเฝ้าที่ข้างสระน้ำ ก่อนหน้านั้น พวกเขาเห็นด้วยตาตนเองว่าเทียนป๋ายซิงเดินมาใกล้น้ำตก แล้วหายตัวไป ในกองหิมะทันที หลังจากนั้นแม้พวกเขาจะพบร่องบนพื้นดิน แต่ไม่รู้ว่

พวกเผยร่ำพลันเป็นคนชุดเอาไว้ จินตนาการกันไปเองว่าเป็นอุโมงค์ที่
สัตว์ประหลาดยักษ์เป็นผู้ขุด จึงเรียกสัตว์ประหลาดยักษ์ที่จินตนาการกัน
ขึ้นมาว่า ‘สัตว์ประหลาดหิมะ’ ไม่มีเท่าที่หวังได้

ในขณะนั้นพี่น้องทั้งเจ็ดคนเห็นผีกระโดดออกมาจากป่าพร้อมกับ
ดวงตาสีดำเข้ม แลบลิ่นยาวเพื่อย จึงคิดทันทีว่า ‘สัตว์ประหลาดหิมะกลับ
มาแล้ว!’ พวกเขาดกใจจนอกสั่นขวัญแขวน ตะโกนร้องเอ็ดตะโร วังเหิน
กระจัดกระจาย

เผยร่ำพลันอดทนเป็นอย่างมาก หลังจากทำให้พวกเขากลัวได้ครั้ง
หนึ่ง ก็ยังไม่ลงน้ำไปจับปลาทันที ในคืนต่อมาก็กลับมาพร้อมกับเทียนซาซิง
อีกครา แต่งตัวเป็น ‘สัตว์ประหลาดหิมะ’ เช่นเดิม ทำให้ลูกน้องของเทียน-
เป่าซิงตกใจกลัววิ่งหนีกันซุลมุน

แน่นอนว่าเทียนเป่าซิงเองก็ไม่ได้มาเผ่ายามที่ด้านข้างของน้ำตก
ท่ามกลางอากาศหนาวและพื้นดินเย็นเยียบ ยามปกติเขามักจะอยู่ในห้องเก็บ
เสบียงทางฝั่งตะวันตกของหุบเขา ฟังรายงานจากลูกน้องว่า ‘สัตว์ประหลาด
หิมะ’ มาปรากฏตัวติดต่อกันสองวัน เขาระสับกระส่ายไม่สบายใจ ในที่สุด
ก็ตามลูกน้องไปสำรวจข้างน้ำตก

เผยร่ำพลันคิดว่าเทียนเป่าซิงจะออกมาดูกับตาตนเอง จึงพูดกับ
เลี้ยวหูจื่อและเทียนซาซิงว่า “แม้ภายนอกเทียนเป่าซิงจะมู่ทะลุذن แต่อัน
ที่จริงซี้ซลาดตาขาวที่สุดในหมู่พี่น้อง และคนกลัวผีมากที่สุดก็คือเขา เรา
มาอยู่ในหุบเขาหลายปี เขาไม่เคยย่างกรายเข้าไปในป่าเลยสักคราเดียว เป็น
เพราะที่ใหญ่มากเขารู้ว่ามีภูตผีปีศาจอาศัยอยู่ในป่า คราวนี้เราแกล้งทำ
เป็นผีมาหลอกให้ลูกน้องของเขากลัวจนวิ่งหนีเตลิด เขาย่อมกลัวจะตาย
อยู่แล้ว ไม่เต็มใจออกมาข้างนอกด้วยตัวเองแน่นอน แต่การเฝ้าระวังที่
น้ำตกก็สำคัญอย่างยิ่งกับเทียนเป่าซิง เป็นกุญแจสำคัญในการรักษาศักดิ์ศรี
ของเขา เขาต้องมาดูด้วยตัวเอง ข้าเดาว่าเขาจะต้องมาเร็วไปเร็วแน่นอน
พักสักครู่ที่น้ำตก เมื่อไม่เห็นผีก็จะออกไปอย่างฉับไว ดังนั้นเราต้องไปรอ
ให้เขามาที่น้ำตก รอทั้งวันก็ต้องรอ”

เลี้ยวหูจื่อพยักหน้าพลางพูดว่า “หลังจากรอเขา เราต้องคว้าโอกาส

ทำให้เขาตกใจจนฉีราด ให้เขาเสียน้ำต่อหน้าลูกน้อง”

เผยรั้วหล่นปรบมือแล้วพูดกั้วหัวเราะว่า “ใช่แล้ว เป็นเพราะเทียนคองชิงกตขี่ขี่มเหงเกินไป ข้าผู้คนตามอำเภอใจ จึงสูญเสียมความไว้วางใจจากลูกน้อง เทียนเป่าชิงคิดว่ำเขากล้าหาญและเข้มแข็ง แต่จริง ๆ แล้ว ก็เป็นคนที่ข้างนอกสูกใส่ข้างในเป็นโพรง กั้วจะถูกลูกน้องมองเห็นจุดอ่อนของเขาที่สุด ใครจะเคารพคนขี่ขลาดที่กั้วฝึละ”

ขณะที่นางพูดสิ่งนี้ แม้แต่เทียนซาชิงผู้เย็นชาก็เผยรอยยิ้มบนใบหน้าเล็กน้อย

พวกเขาทั้งสามมาถึงน้ำตกในวันนั้น แล้วเร้นกายร่อยอยู่ในป่า เมื่อใกล้จะพลบค่ำ ท้องฟ้ายังไม่มืดสนิท ก็ได้ยินเสียงตึก ๆ ดังแว่วมาจากที่ไกล ๆ มีคนกลุ่มหนึ่งเดินมาทางน้ำตกช้า ๆ เมื่อก้าวเข้าไปใกล้ จึงพบว่า มีพี่น้องสองสามคนกำลังถือหม้อและพลั่ว เคาะไปพลางเดินไปพลาง ดูท่าคิดจะใช้เสียงดังไล่ผีให้ตกใจหนีไป

เทียนเป่าชิงอยู่ท่ามกลางพี่น้องห้อมล้อมมากกว่าสิบคน เดินไปที่ข้างสระน้ำหลายสิบจั้ง แล้วยกมือขึ้นสั่งให้ทุกคนหยุด เขาขวมวดคิ้ว เอื้อมมือลูบท้ายทอยอย่างเคยชิน แล้วพูดเสียงท้าวว่า “เจอสัตว์ประหลาดหิมะตรงไหน”

พี่น้องคนหนึ่งชี้ไปที่พุ่มไม้แล้วพูดว่า “ครั้งที่แล้วมันอยู่ที่นั่น... กระโดดออกมาจากตรงนั้น”

เทียนเป่าชิงจ้องไปที่ต้นไม้ ดูเหมือนจะพยายามระบับความหวาดกลัวในใจ แล้วตะโกนว่า “มีสัตว์ประหลาดหิมะอยู่ที่ไหนกัน เห็นอยู่ไหนทว่าไม่มีอะไรเลย!”

พี่น้องอีกคนหนึ่งพูดว่า “นั่นเป็นเพราะตอนนี่ยังไม่มีมืด สัตว์ประหลาดหิมะจะรอนฟ้ามืดสนิทก่อนถึงจะออกมา”

เทียนเป่าชิงแค้นเสียงหี เขาจึงใจมาตรวจสอบที่นั่นก่อนฟ้ามืดเพราะไม่ยอมเจอสัตว์ประหลาดหิมะ ตอนนี้เขาโล่งใจเล็กน้อยแล้วโบกมือ “เจ้าเคาะต่อไป เดินไปรอบ ๆ สระน้ำ ไม่ว่าผีอะไรก็จะกลัวจนวิ่งหนีไป ข้ากลับไปก่อนละ” แล้วหมุนตัวจะจากไป ทว่าจู่ ๆ ก็หยุดฝีเท้า เบิกตาโพล่ง จ้องมองสัตว์ประหลาด

สูงแปดนิ้วตัวหนึ่งที่อยู่ตรงหน้า

สัตว์ประหลาดตัวนั้นดูเหมือนไอหมอกที่ลอยอยู่ในอากาศ มีผมสีน้ำตาลยาวปลิวสยาย ดวงตาคู่ทั้งใหญ่ทั้งดำ มองจ้องเขม็งมาที่เขา แลบลิ่นสีแดงยาวห้อยอยู่ตรงหน้า ร่างกายสั้นโหลเล็กน้อย

เทียนเป่าชิงตะโกนเสียงดังโหวกเหวก หันหลังกลับแหวกวังหนีป่าราบ แต่สัตว์ประหลาดตัวนั้นยื่นกรงเล็บยาวไปคว้าไหล่ของเขาไว้ เทียนเป่าชิงรู้สึกว่าการงเล็บบนไหล่แน่นแข็งเหมือนตะขอเหล็ก ขาทั้งสองข้างอ่อนยวบตกใจมากจนล้มลงคุกเข่ากับพื้น ขยับเขยื้อนไม่ได้อีกเลย

เมื่อได้ฟังสัตว์ประหลาดตัวนั้นเอ่ยคำพูด “ใครก็ตามที่บุกรุกเข้ามาในเขตของข้า มันจะต้องตาย!”

บรรดาพี่น้องเห็นสัตว์ประหลาดหิมะปรากฏตัว ก็กลัวจนแตกฉาน-
ชานเซ็นหายไปในพริบตา

เทียนเป่าชิงถูกสัตว์ประหลาดหิมะจับไหล่ไว้หลบหนีไม่ได้ หวาดกลัวจนทรุดลงกับพื้น เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความสะพรึงกลัว

เผยร่วหลั่นกลั่นหัวเราะไว้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงอึมครึมว่า “น้ำตกเป็นเขตของข้า ใครก็ห้ามเข้าใกล้ที่นี่! ใครฝ่าฝืนจะเป็นเช่นนี้!” แล้วขว้างก้อนเนื้อเปื้อนเลือดโชกไปตรงหน้าเทียนเป่าชิง มันเป็นไส้ปลาที่นางเตรียมไว้ก่อนหน้านั้น ตั้งใจยอมด้วยเลือดปลาสดๆ ดูน่าสะอิดสะเอียน

เทียนเป่าชิงร้องเสียงหลง แล้วล้มพุงลงกับพื้นร่ำร้อง “สัตว์ประหลาดหิมะไว้ชีวิตด้วย สัตว์ประหลาดหิมะไว้ชีวิตด้วย!”

เผยร่วหลั่นพูดเสียงเย็นชาว่า “คราวหน้าหากมีคนมาที่นี่อีก ข้าจะกินมัน! อย่าโทษว่าข้าไม่เตือนพวกเจ้า!”

เทียนเป่าชิงหวาดกลัวอย่างพรรณนาไม่ถูก ได้ยินว่าสัตว์ประหลาดหิมะไม่กินตัวเขาเองชั่วคราวในครั้งนี่จึงเบาใจเล็กน้อย รีบตะโกนว่า “ไม่กล้ามาอีกแล้ว ไม่กล้ามาอีกแล้ว!”

เขารู้สึกว่าการงเล็บเหล็กบนไหล่คลายออกเล็กน้อย จึงรีบกระโดดขึ้นอย่างรวดเร็ว รู้สึกเสียหน้าเป็นอย่างยิ่ง ล้มลุกคลุกคลานวิ่งหนีไปกับลูกน้อง

เมื่อรอนจนพวกเขาไปไกลแล้ว เผยร่วหลั่นถึงค่อยกระโดดลงจากไหล่

ของเสียหวู่จื่อ ทั้งคู่หัวเราะจนตัวงอ เทียนซาซิงที่มาด้วยกันในครั้งนี้ก็อด
เผยรอยยิ้มที่มุมปากไม่ได้ แล้วพูดอยู่ข้างๆว่า “ฟ้ามืด จับปลาได้!”

เผยหัวหลันกับเสียหวู่จื่อจำได้ว่าห้องร้อง จึงหยุดหัวเราะ คราวนี้
ถึงตาของเผยหัวหลันไปจับปลา นางถือตาข่ายดักปลาเสื่อฟาง แล้วกระโดด
ลงไปในส่วนลึกของสระน้ำเย็นเฉียบ นางลงไปในน้ำสองครั้ง จับปลาได้
ทั้งหมดห้าตัว ทั้งสามตื่นเต้นดีใจ นำปลากลับไปย่างกินที่ถ้ำจตุรเทพ

หลังจากพวกเทียนเป่าซิงหนีออกจากน้ำตก ดูเหมือนจะเกิดความวุ่นวาย
ภายใน พี่น้องบางคนลุกขึ้นต่อต้าน แยกตัวออกจากเทียนเป่าซิง ทั้งสองฝ่าย
ต่อสู้ห้ำหั่นกัน ไม่รู้มีพี่น้องตายไปกี่คน เทียนเป่าซิงยังคงเป็นผู้นำของกลุ่ม
แต่จำนวนคนก็ค่อยๆ ลดลงเรื่อยๆ เหลือน้อยกว่าสิบคน

หลังจากนั้นกลุ่มคนของเทียนคงซิงกับเทียนเป่าซิงก็ต่อสู้แย่งชิงอาหาร
กัน ลูกกลมใหญ่โต ต่างฝ่ายต่างมีคนบาดเจ็บล้มตาย เผยหัวหลันสงสัยว่า
เทียนคงซิงกับเทียนเป่าซิงมีเจตนาให้เกิดการต่อสู้ครั้งนี้ เพราะทราบดีที่มี
การต่อสู้ก็จะมีผู้บาดเจ็บและล้มตาย หากมีผู้เสียชีวิตก็จะมีอาหาร แต่ละ
ฝ่ายอาศัยพี่น้องที่ตายไปแล้วมาประทังชีวิตไปได้อีกระยะหนึ่ง

จากนั้นมา เสียหวู่จื่อ เผยหัวหลัน และเทียนซาซิงก็อาศัยอยู่ในถ้ำจตุรเทพ
มีที่พักพิงกันลมกันหิมะ และไปจับปลาที่น้ำตกได้ตลอดเวลา แม้อาหาร
จะยังไม่เพียงพอ แต่อย่างน้อยก็ต้องทนหนาวทนหิว ไม่ต้องหวาดหวั่น
พรันพริ้ง ทั้งกลุ่มของเทียนคงซิงและเทียนเป่าซิงกำลังยุ่งกับการต่อสู้กันอยู่
จึงไม่มีเวลามาก่อนพวกพวกเขา อาจกล่าวได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่พักผ่อนสบาย
ที่สุดตั้งแต่เริ่มต้นที่สอง

บาดแผลบนไหล่ของเผยหัวหลันกับบาดแผลที่แขนและขาของเสียหวู่-
จื่อค่อยๆ หายเป็นปกติ กำลังวังชาที่ดีขึ้นมาก เมื่อพวกเขามีเวลาว่างจะ
นั่งขัดสมาธิฝึกฝนกำลังภายใน ประการแรกจะได้ลดการเคลื่อนไหว ชะลอ
ความหิวได้ ประการที่สอง การไหลของลมปราณที่แท้จริงในร่างกายช่วย
ต้านทานความหนาวเย็นได้